

Tác Giả và Tác Phẩm

Hoàng Lan Chi

Tiểu sử

Tên thật: Đinh thị Quỳnh Giao. Sinh 1949 Thái Bình – Hiện đang ở Portland, Virginia.

Tác phẩm

Sài Gòn ngày ấy, Bầy ngày ngà ngọc
Hỡi người tình Nguyễn Trãi..., Những người tình “Chu Văn An”
Một chút tâm tình gửi những người tình Chu Văn An

Đường Phan Thanh Giản
Tranh họa sĩ Choe - Nguyễn Hải Chí
(1943 – 2003)

Mục Lục

Hỡi người tình Nguyễn Trãi... – 2

Sài Gòn ngày ấy – 4

Những người tình “Chu Văn An” - 14

Một chút tâm tình gửi những người tình Chu Văn An

Phụ đính:

Khói thuốc chiều mưa – Đường không em anh đếm bước nhiều hơn
Thơ Nguyên Sa với cuộc đời tôi – Tiếc thay cây quế giữa rừng
Một chút tâm tình gửi những người tình Chu Văn An

(Tim bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Hỡi người tình Nguyễn Trãi...

Tôi là con gái Gia Long. Lẽ ra tôi phải “bồ tề” với dân Petrus Ký. Thế nhưng tôi lại thích chơi với con trai Chu Văn An ..

Vì sao ?

Chỉ vì tôi là con gái Bắc kỳ 54. Khi vào nam còn nhỏ xíu xiu nên không còn thuần chất mà đã lai mất rồi. Vì lai nên dễ thương..Hihi, lại mèo khen mèo dài đuôi..Chỉ còn chút đồng đảng của cô gái Hà thành. Đồng đảng như miền nam mưa nắng hai mùa

Trời Saigon chợt mưa chợt nắng
Gái Saigon cũng chợt nắng chợt mưa..
(Hoàng Lan Chi)

Nhưng tôi có một kỷ niệm với “ người tình Nguyễn Trãi” ..Kỷ niệm thì bao giờ cũng đẹp cho dù kỷ niệm buồn..Nhưng kỷ niệm của tôi không buồn một ly ông cụ nào cả. Vui như tết là khác..

Này nhé..

Ngày Gia Long, tôi thuộc loại học giỏi. Mê học là khác. Đậu tú hạng bình được thưởng chữ GL bằng vàng nửa cửa đây.Tôi mơ vào y khoa vì cho đó là nghề cứu nhân độ thế..

Thế nhưng học tài thi phận.Tôi rớt Y khoa cái ạch làm các giáo sư phải ngạc nhiên..Tôi ghi danh Khoa Học. Đúng là cái số.

Tôi học chứng chỉ SPCN tức Lý Hoá Vạn vật. Khoa Học được mệnh danh là Trung tâm tàn phá nhan sắc. Con gái đẹp tập trung ở Văn Khoa, Dược Khoa..Còn Khoa học ...đa số con gái xấu .Nhưng SPCN được coi là nơi trăm hoa đua nở của Khoa Học. Vì SPCN là dân ban A nên còn ướm át.Chẳng phải như MPC hay MGP , toàn dân ban B nên khô khan, cặp kính dày sụ, người thì khô đét..

Hồi đó chương trình rất nặng.Buổi sáng thực tập , chiều lý thuyết.Thực tập đến năm môn : Lý,Hoá,Thực Vật,Động Vật, Địa Chất..

Tôi sợ môn động vật nhất.Vì phải mổ các con vật như ếch, dán, chuột, chim..Mỗi buổi thực tập có một giảng viên chính và chừng hai hay ba người phụ. Những người phụ này thường là sinh viên năm thứ hai hay ba, đã học qua.Nhưng ban đầu chúng tôi không biết , cứ tưởng đó là Thầy.

Giảng viên chính của tôi là cô. Các bạn tưởng tượng xem, cô vẽ trên bảng rồi cứ thế nói và SV làm theo..Giờ ạ, cha sinh mẹ đẻ chưa hề mổ con gì nên đa số lóng ngóng..Nội cái sờ vào con vật đã thấy ớn rồi, nói gì đến việc banh thầy sẽ da nó ..Tuy vậy cũng phải học thôi..

Tôi làm theo lời hướng dẫn của cô không kịp..Cô giảng đến giai đoạn sau , tôi còn đang lúng túng giai đoạn trước.Tôi muốn khóc. Hihi, hồi ở Gia Long, các bạn đã iu ái gọi tôi là người có đôi mắt đẹp nhất lớp.(đôi mắt thôi nhen chứ hông phải người đẹp à nhen) Sau này các bạn KH thì phong là người có đôi mắt đẹp nhất phòng hoá..Nên tôi “lợi dụng “ triệt để đôi mắt của mình..Lưu manh quá phải không ? Hi hi thì con gái Bắc kỳ 54 mờ lý ! Thế nên tôi giả bộ mờ to mắt nai nhìn một ông thầy (bố khí, hấn là SV mà mình không biết tưởng là Thầy chứ) cầu cứu: -Thầy ơi, chỉ dùm em với.

“Lão thầy” cười tủm tỉm (sau này tôi mới biết”hắn cười” vì được lên chức Thầy) đi lại. Ai cưỡng được trước đôi mắt giả vờ nai của em gái Gia Long? Ấy tôi lại nhớ đến Nguyễn Tất Nhiên với bài thơ Con gái bắc kỳ..

“Thầy “giúp tôi mở con éch cho kịp lời giảng của cô.Tôi mở to mắt nai nhỏ nhẹ” Cảm ơn Thầy nhiều nhé”

Úi chao, đôi mắt rồi cái giọng con gái bắc ngọt như đường phèn thì “thầy “ nào đi nổi? Thầy đóng đô ở chỗ tôi và chỉ chạy sang các bàn gần bên dù ở bên kia SV đang kêu..

Các buổi thực tập sau , “thầy” ưu ái tôi thấy rõ..Cứ xớ rớ ở chỗ tôi chỉ bài, giúp tôi mở các con vật..

Một lần mở chim. Giảng viên vẽ và giảng cho biết cho biết cả chim mái và trống. Sinh viên thì có đưa bốc phải trống, đưa bốc phải mái..

Tôi bốc phải con trống.Cô giáo giảng.Tôi loay hoay lui cui mở và tìm..Tìm mãi không được , tôi tìm “thầy” của tôi .Nhưng Thầy đứng hơi xa.. Đang mắc chỉ cho một bạn cách tôi vài bàn. “Thầy “ hỏi :

-Gì đó cô bé?

Tôi cau có:

-Sao em không có tinh hoàn?

Thầy phá ra cười.Tôi chu mỏ:

-Thật mà, thầy lại đây coi. Em tìm mãi không thấy tinh hoàn của em đâu cả???

Thầy đi lại bàn tôi:

-Cô bé ơi, cô làm sao có tinh hoàn được ?

-Thật mà, em tìm này giờ không có?

-Đã bảo cô làm sao mà có được ?

Á à, đến đó thì con gái bắc kỳ ..hiếu. Đờ ửng mặt. Mọi người chung quanh ồ lên cười..Tôi phụng phịu..

Ấy thế mà thỉnh thoảng lại nghe bạn nào đó hét lên :

-Chết cha, em đứt tim rồi cô ơi..

Hay một anh SV la làng:

-Sao em không có noãn sào hả cô?

Cả lớp cứ bò ra cười khi ai đó la tréo căng ngỗng như vậy..Lẽ ra chúng tôi phải hỏi” sao con vật của em không có..” thì cứ la “sao em không có?”

Còn tôi? Tôi giân “ ông thầy “ mắt rồi. Ai biểu làm người ta què ? Tôi không thèm nhờ nữa. Tôi kêu ông thầy kia..

Cuối giờ thực tập, tôi ở lại sau chót vì thu dọn chậm..Thầy đứng trước mặt tôi :

-Giận tôi hả cô bé?

-Ừa !

-Vậy hôm nay tôi đi thi sẽ rớt !

Tôi mở to mắt:

-Sao lại thi?

-Thì thi chứ sao?

-Em tưởng Thầy là Thầy ?????

-Tại cô bé tưởng chứ tôi đâu có nói? đúng không ? Tôi chỉ học trên cô bé hai năm thôi. Chiều nay tôi thi chứng chỉ Quang. Cô bé giậân, chắc là tôi sẽ gặp xui nè, tôi sẽ làm bài không được nè, rồi tôi thi rớt nè, rồi tôi sẽ phải đi quân dịch nè, rồi tôi sẽ chết trận nè. Để mấy bằng cấp đó cho cô bé lùm..

Tôi dở khóc dở cười. Coi cái miệng hần dễ sợ chưa? Tôi hỏi:

-Này chắc hồi xưa Thầy học Chu Văn An hả?

Hần nghiêm trang:

-Thứ nhất, tôi không phải là Thầy nên tôi trả cho cô bé tiếng thầy khó ưa đó. Thứ hai tại sao hỏi tôi như vậy?

-Vì..Thầy à anh lém quá đi . Dân CVA lém thí mờ !

-A, thế ra chỉ dân Chu Văn An mới lém phỏng? Lầm to nhé. Tôi, hậu duệ Nguyễn Trãi, thề với cô bé tôi lém hơn mấy tên CVA đó !

Đấy, người tình Nguyễn Trãi của tôi đấy. Trưa hôm đó tôi ở lại trường không về nhà. Tôi và anh ra cầu lạc bộ trường ăn cơm.

Khi anh vào lớp thi, tôi nhón gót và nhẹ nhàng bỏ vào túi áo anh một gói nhỏ. Anh hỏi:

-Gì thế ?

-Đậu phộng ! Khi vào thi, anh cứ lấy ra ăn. Chúc anh thi đậu..

Anh chớp mắt. Chắc anh đang cảm động..

Đấy, con gái bắc kỳ học Gia Long ..dễ thương là như thế đó..Hihi..

Các chị Trưng Vương đừng mắng mỏ em gái Gia long nhé..Phải cho nhà em khoe Gia Long tí chứ ạ !

Saigon ngày ấy

Năm 54–60

Ngày ấy tôi còn bé lắm. Lênh đênh trên chuyến tàu cuối vào Nam theo cha mẹ chứ chẳng biết gì. Chuyến đi êm đềm không gì đáng nói. Tôi thấy người Pháp cũng đàng hoàng. Thì đâu chả thế. Cũng có người này người kia. Người hèn nhất, kẻ can đảm.Người quá khích, kẻ trung dung.

Người Pháp trên tàu tử tế. Họ cho ăn uống đầy đủ . À mà tôi không hiểu tại sao họ phải tốn đủ thứ để đưa người di cư vào Nam ? Nếu họ cứ mặc kệ thì số dân Bắc có đến được miền Nam dễ dàng không ?

Đầu tiên chúng tôi cập bến Vũng Tàu. Rồi xe đưa vào Saigon . Chúng tôi ở tạm tại Nhà Hát sau này được sửa thành Toà Quốc Hội . Mấy hôm sau thì phân tử tán. Chính phủ trợ cấp cho mỗi đầu người là bao nhiêu đó, tôi không nhớ vì quá bé..

Nơi tôi ở đầu tiên là Cây Quéo. Đường Ngô Tùng Châu. Gia Định.

Gia đình tôi là người Bắc đầu tiên đến đây. Sau này đọc truyện và biết con trai Bắc hay bị con trai Nam đánh và xô xiên “ Bắc kỳ ăn cá rô cây “ .. Nhưng gia đình tôi hên. Nơi xóm nhỏ, người Nam thật thà đôn hậu . Họ cư xử tử tế với chúng tôi . Đôi khi tôi lẩn thẩn nghĩ, hay vì gia đình tôi là nhà giáo ? Tinh thần tôn sư trọng đạo đã ăn sâu trong giòng máu dân Việt ? Họ rất tôn trọng và lễ phép đối với cha mẹ tôi . Một điều thừa ông giáo, hai điều thừa bà giáo ..

Con đường đến trường tiểu học thật dễ thương . Ngày ấy chúng tôi đi bộ nhiều, chẳng vù vù xe máy như bây giờ. Đi bộ đến trường thật vui. Cứ tung tăng chân sáo , vừa đi vừa hái hoa bắt bướm.

Ôi sao ngày đó Saigon nhiều hoa bướm thế. Hai bên đường những hàng rào hoa dâm bụt đỏ đỏ xinh xinh. Nhìn vào trong, nhà nào cũng có vườn, cây cối xum xuê.. Bướm bay la đà .Những con bướm đủ màu sắc nhưng bướm vàng nhiều nhất. Nếu nhìn riêng thì bướm vàng không đẹp nhưng khi bay lượn giữa rừng lá xanh thì đàn bướm vàng thật duyên dáng. Chúng như một nét điểm xuyết cho bức họa hoa lá ..Tôi thích nhìn bướm bay .Tôi thích ngắm hoa nở.

Trường học to vừa phải . Lớp học đủ ánh sáng. Mỗi sáng thứ hai chào cờ . Đứng nghiêm và hát quốc ca. Ngày công dân ơi, đứng lên đáp lời sông núi.. Ừ thì thanh niên luôn được dạy dỗ là đáp lời sông núi..

Chúng tôi được học những bài công dân giáo dục đầu tiên và ...đã ăn sâu mãi vào tiềm thức. Đủ biết các cụ nói uốn cây khi chúng còn non là đúng. Tuổi ngây thơ coi những lời Thầy cô là khuôn vàng thước ngọc.

Không phá của công

Không xả rác ngoài đường

Phải nhường ghế cho người lớn tuổi, phụ nữ có thai trên xe buýt

Phải dắt em bé hay cụ già qua đường

Phải ngả nón chào khi xe tang đi qua ..

Không gian lận. Nói dối là xấu xa..

Chúng tôi đã được dạy như thế đó và chúng tôi đã làm theo như thế đó . Ôi Saigon của tôi ơi , bây giờ tôi đi giữa phố phường mà lạc lõng vô cùng khi chỉ mình tôi ngả nón chào người chết hay chạy nép vào lề nhường cho xe cấp cứu đi qua !

Rồi những bài học thuộc lòng. Rất giản dị dễ nhớ .

Công cha như núi Thái Sơn, nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra

Những buổi sáng vừng hồng le lói chiếu.Trên non sông làng mạc ruộng đồng quê.Chúng tôi ngồi im lặng lắng tai nghe.Tiếng thầy giảng suốt trong giờ quốc sử

Sung sướng quá, giờ cuối cùng đã điểm. Đàn chim non hớn hờ dất tay về. Chín mươi ngày vui sướng ở đồng quê ..

Cuộc sống sao êm đềm và thanh bình quá. Không có những cướp bóc lớn lao . Ăn cắp vặt cũng không ghê gớm.Tôi còn nhớ phơi quần áo trước nhà rất an toàn chẳng phải trông chừng ..

Tôi còn nhớ ruộng miền nam nhiều nơi không chia bờ rõ rệt. Tôi còn nhớ cây trái Lái Thiêu không vạch lối ngăn rào. Tình hàng xóm là tất cả. Khi chia rào , ngăn lối là xúc phạm. Tự người

dân quê biết đâu là đất là vườn của mình. Vào vườn Lá Thiêu cứ tha hồ ăn .Chỉ khi mua về mới phải trả tiền. Ôi sao ngày ấy người ta hiểu khách và cuộc sống thanh bình đẹp đẽ quá ?? Có phải là một phần nhỏ thiên đường nơi hạ giới chăng ?

Tôi nhớ nhiều về lễ quốc khánh đầu tiên năm 56 thì phải. Đúng là lễ hội. Pháo hoa tung bùng và người người ra đường trong hớn hỡ reo vui. Không chửi bới, không chà đạp, không giành đường xem lễ .. Saigon bấy giờ còn thênh thang lắm. Saigon bấy giờ chưa đông đúc bon chen ..

Ngày ấy các bà Bắc hay Trung đi chợ còn mặc áo dài. Lễ thói xưa còn ăn trong nếp ấy .

Ra đường là phải lịch sự . Khi lễ lạc thì phải mặc quần đen với áo dài chứ không được quần trắng vì như thế là thiếu lễ ..

Tôi còn nhớ một gia đình trung lưu là đã có thể thuê người làm. Đa phần người làm là các cô gái miền Trung. Đúng là quê hương em nghèo lắm ơi. Đất khô cằn sỏi đá đã khiến bao cô gái quê vào miền Nam giúp việc . Thưở ấy người miền Nam hay dùng từ “ở đợ” còn người Bắc gọi là người làm ...

Các chị giúp việc thường rất trung thành và lễ phép với chủ nhà. Các cô cậu con chủ nhà cũng được tôn trọng. Bà chủ thường ở nhà và chị phụ giúp vì nhà nào cũng khá đông con. Ban đầu thì ba, bốn và sau thành sáu ..

Tôi còn nhớ lương giáo sư đệ nhị cấp tức dạy từ lớp đệ thất đến đệ nhất của cha tôi là 5200 đ , vợ được 1200 và mỗi con là 800 (không hạn chế số con). Tô phở khá ngon là 5 đồng. Coi như lương Giáo sư là 1040 tô phở. Lương người giúp việc là 300 đ . Lương Bộ trưởng gấp 5 lần lương giáo sư vào khoảng 25.000 đ. Còn lương Đại uý thì bằng lương Giáo sư . Nếu bây giờ 7000 đ tô phở bình dân thì lương của giáo viên cấp ba phải là 7.000.000 đ .

Hồi đó chúng tôi thi một năm hai kỳ gọi là đệ nhất và đệ nhị lục cá nguyệt . Đề thi hoàn toàn do Giáo viên (cấp tiểu học)hay Giáo sư phụ trách ra đề . Hồi đó không có nạn các Giáo sư hay giáo viên kéo trò về nhà dạy kèm hay bán đề thi . Đơn giản có lẽ vì đồng lương đã đủ sống nên họ không phải bán rẻ lương tâm ..

Cuối năm lớp nhất thì chúng tôi phải thi bằng Tiểu Học. Sau đó thi vào đệ thất các lớp trường công. Ai rớt thì học trường tư. Tất nhiên phải học giỏi mới thi vào được những trường công danh tiếng như Gia Long, Trưng Vương, Petrus Ký, Chu Văn An ..

Những tháng ngày tiểu học với tôi là tung tăng chân sáo, là chơi nhiều hơn học là hái hoa bắt bướm , là nhảy lò cò , là chơi giải ranh, chơi ô quan . Đúng ba tháng hè là chơi thoả thích ..Ồi chơi chơi..sao mà thú vị thế . Nhớ đến tiểu học của con gái lại xót xa. Học quá nhiều để có thành tích cho Thầy cô , cho trường lớp .. và con gái tôi không bao giờ biết đến

Chín mươi ngày vui sướng ở đồng quê

Năm 60 – 67

Đầu tiểu học xong tôi thi hai trường Marie Curie và Gia Long . Lẽ ra phải thi Trưng Vương mới đúng nhưng không biết sao cha tôi quyết định vậy.

Những ngày đầu đi học Gia Long sừng sình đầm. Lý do cha định cho học Marie Curie nhưng phút chót lại chuyển sang Gia Long.

Số tôi lại hên. Cô Bắc kỳ lạc lõng giữa rừng nữ sinh Nam kỳ mà không hề bị chia rẽ hay kỳ thị. Như ngày xưa, người dân Saigon đã cứu mang gia đình tôi ở Cây Quáo . Từ Thầy cô đến bạn bè, chẳng ai thắc mắc vì sao tôi mặc đầm

Tôi học sinh ngữ Pháp Văn. Trường có bảy lớp Anh và bảy lớp Pháp. Tôi học đệ thất 14, lớp chót . Những năm đầu Trung học tôi đi xe đưa rước của trường.

Thế là hết những ngày chân sáo , hết những ngày đuổi bướm bắt hoa . Chỉ còn ngồi trong xe hiệu đoàn ngắm phố phường qua khung cửa sổ ...

Xe trường đưa các nữ sinh lớp sáng về nhà và trên đường đi rước các nữ sinh lớp chiều. Trong khi chờ đợi xe đến đón, tôi thường cột áo dài và trèo lên cây trướng cá trước nhà để hái trái nhâm nhi ăn chơi hay đem vào lớp cho bạn. Nghe tiếng còi xe ngoài đường thì tụt xuống xách cặp chạy ào ra. Nhà xa nên tôi bị đón sớm và về muộn. Bây giờ nhớ lại thuở cột áo leo cây thấy vui vui..Hay khi vào trường cũng cột tà áo để nhảy lò cò !

Trường Gia Long rất đẹp. Cơ ngơi thật đồ sộ , bốn phía là bốn con đường. Ngày ấy chính phủ đặt tên đường có chủ đích rõ ràng. Đặt theo từng vùng các danh nhân văn võ. Không đặt lộn xộn lung tung .. .

Gia Long của tôi đã được bao quanh bởi danh nhân văn chương như Bà Huyện Thanh Quan , Phan Thanh Giản, Đoàn Thị Điểm và Ngô Thời Nhiệm.

Chính giữa trường là con đường tráng nhựa thật đẹp và chúng tôi hay gọi đùa là đường Bonard. Giờ ra chơi các nữ sinh dắt tay nhau thơ thẩn trên con đường ấy trông thật dễ thương

Rồi gia đình tôi chuyển sang Vạn Kiếp . Trước nhà có một bụi tre và đối diện là khoảng vườn mênh mông của chủ đất với những cây cau thẳng tắp .

Năm 60 có nghe tin về Mặt trận giải phóng gì đó nhưng tôi chẳng quan tâm. Thứ nhất còn bé phải lo học, thứ hai .. mọi cái lúc bấy giờ đã được chính phủ đưa dần vào nền nếp và chiến tranh ..còn xa lắm.. Đó là thời điểm cực thịnh của nền Đệ nhất Cộng Hoà

Ngày đó chưa có truyền hình. Mới chỉ là truyền thanh. Chương trình khá phong phú. Tôi thích vừa làm toán vừa nghe nhạc. Cũng có chương trình Tuyển lựa ca sỹ hàng tuần nhưng phải nói .. đa số hát dở chứ không như các cuộc thi bây giờ, thí sinh hát khá vững .

Báo chí nở rộ. Ai có tiền thì ra báo. Không cần phải là người của cơ quan chính quyền như bây giờ. Tôi mê xem báo. Tôi đói tin tức. Ngày đó có vụ thuê báo . Các em bán báo lẻ hay quầy bán báo nếu bán không hết thì cuối ngày trả lại toà soạn. Vì thế một số quầy báo có sáng kiến cho ..thuê báo . Người đọc thuê và trả tiền chỉ chừng phân nửa. Tất nhiên tiền đó chui vô túi chủ quầy báo và người bị thiệt hại là chủ nhân tờ báo . Gia đình tôi chỉ mua một tờ và trao đổi với cậu tôi ở gần nhà tờ khác. Coi như tốn tiền một mà được xem hai báo.

Báo thiếu nhi hơi ít . Báo chí đổi lập được tự do hoạt động. Do đó có gì xấu xa của chế độ hay chính quyền thì những tờ báo đó vạch ra ngay. Còn những tờ thân chính phủ ..thì bị báo chí đổi lập gọi là nâng bi ...

Sách thì rất nhiều. Đủ các loại. Mỗi nhà xuất bản có nét đặc thù riêng. Như nói đến Lá Bối là biết ngay các loại sách về Thiên, Phật ...Nói đến Khai Trí là sách về Văn học Nghệ Thuật...Văn

thi sỹ nở rộ . Tất nhiên cũng chia làm nhiều loại . Có những văn sỹ chuyên viết tiểu thuyết tâm lý xã hội và được các bà nội trợ bình dân hay các tiểu thương ái mộ như bà Tùng Long. Có những nữ văn sỹ viết khá bạo như Nguyễn Thị Hoàng với cuốn truyện nổi đình đám Vòng tay học trò. Nội dung truyện kể về chuyện tình của một cô giáo với học trò bằng một giọng văn ... khó hiểu. (theo thiên ý cá nhân tôi !) Có những văn sỹ miền Bắc viết chuyện trong thời gian họ đi kháng chiến chống Pháp rất hay như Doãn Quốc Sỹ . Thời ấy thi sỹ cũng nhiều. Nào Đinh Hùng, Vũ Hoàng Chương, Du Tử Lê, Nguyễn Sa, Hà Huyền Chi, Hoàng Anh Tuấn ,Mường Mán ..

Thơ văn Saigon hồi ấy như trăm hoa đua nở. Đủ loại và tự do sáng tác theo cảm hứng, không phải viết theo một khuôn mẫu nào. Do đó rất phong phú. Nhưng tôi lại thích đọc sách phóng tác hay dịch !(vì chưa đủ trình độ đọc nguyên tác) Mỗi lần hè về là tôi mê mẩn ngón hàng tá truyện ..

Vật giá có lên nhưng chỉ chút đỉnh .. Cũng chỉ mình cha đi làm còn mẹ ở nhà chăm lo con cái. Thuở tiểu học thì mẹ tôi kèm tất cả các môn . Lên Trung học thì bà không dạy được các môn khoa học nhưng Pháp vẫn thi vẫn tiếp tục cho đến tú tài vì ngày xưa mẹ tôi có bằng Certificat gì đó .

Cuộc sống vẫn êm đềm và khá thanh bình. Nhưng từ năm 61 thì ...không còn nữa. Đường đi thường xuyên bị đắp mô. Quốc lộ thì ít và tỉnh lộ thì nhiều hơn. Địa phương quân mỗi sáng sớm phải đi phá mô . Xong xuôi thì dân chúng mới dám đi lại. Đã có những mô nổ tung và cả chuyến xe đò tan tác.. Rồi những năm sau là những làn nổ ở vũ trường nơi quân Mỹ thường lui tới. Tất nhiên dân thường cũng vạ lây.

Tôi vẫn ngoan ngoãn với sách đèn. Chẳng hề giao du bạn trai vì cha mẹ cấm . Ngày ấy Gia Long và Trưng Vương là hai trường nữ nổi tiếng nhất . Hàng năm chỉ có một kỳ thi chọn học sinh giỏi là Trung Học Toàn Quốc. Lẽ dĩ nhiên số đậu rơi vào bốn trường lớn. Còn Lễ Hai Bà Trưng hàng năm được tổ chức khá lớn và hai người đẹp của Gia Long, Trưng Vương được đóng vai Hai Bà ngồi voi diễu hành ..(bây giờ ở VN dùng từ diễu hành ??? Tôi không hiểu vì sao lại diễu hành thay cho diển hành ???)

Đề thi của mỗi môn cũng vẫn do Giáo sư môn đó phụ trách. Tôi thấy như vậy mà hay. Chẳng có gì lộn xộn xảy ra vì thời ấy không có nạn cha mẹ hối lộ Thầy cô . Mãi năm tôi học đệ nhất thì thi chung toàn khối và đã có rắc rối xảy ra. Chẳng hạn đề thi triết đệ nhất lục cá nguyệt là của cô Lan dạy chúng tôi thì lớp chúng tôi làm được còn các lớp khác thì không ..

Hồi đó bậc Trung Học chúng tôi phải thi tổng cộng : Trung Học (hết lớp đệ tứ) Tú tài 1 (hết lớp đệ nhị) và Tú tài 2 (hết lớp đệ nhất) . Nhiều bạn sau khi có bằng Trung Học thì đi làm. Có thể chọn nghề thư ký .Sau Tú tài 1, rụng bớt một số bạn. Sau Tú 2 rụng một số. Số học giỏi và có điều kiện thì tiếp tục con đường đại học

Đề thi đại học do các trường tự phụ trách. Ngày thi lệch nhau. Trường nào cũng công bố danh sách thi đậu chính thức và dự bị . Do đó tôi cảm thấy rất trật tự nề nếp chứ không lộn xộn như bây giờ. Nếu gọi danh sách chính thức mà thiếu thì trường gọi đến dự bị . Đơn giản vậy thôi. Nhưng có lẽ hồi đó vấn đề hối lộ , bán đề thi không kinh khủng đến nỗi Bộ Giáo Dục phải xen vào ra đề chung như VN bây giờ.. Lại cũng do vấn đề tiền lương. Khi đồng lương không đủ sống thì ..tự cách con người suy giảm ..

Đường phố Saigon của những năm 63 vẫn còn xe Mobylette và dễ thương ngộ nghĩnh là Velo solex. Chiếc xe xinh xắn nhưng có cái bầu to phía trước . Nữ sinh thường đi xe này . Khi chạy

xe, tà áo dài phía sau phồng lên trông rất vui. Nhưng đa số học sinh vẫn đi xe đạp. Số xe máy rất ít. Và vì thế đường phố Saigon vẫn khá thênh thang. Năm đệ tam thì tôi không đi xe đưa rước nữa mà chuyển qua xe đạp. Cũng khá xa mà sao hồi đó chúng tôi không thấy gì. Chả như bây giờ sân trường cứ tràn ngập xe máy mà lại còn xe phân khối lớn.. Đợt vừa qua năm 2002, Saigon có chấn chỉnh cấm học sinh chạy xe phân khối cao. Thì ..các cô cậu quý tử đổi phỏ bằng cáchkhông gửi xe trong trường mà gửi xa xa !!

Năm tôi học đệ tứ 1963 thì xảy ra vụ Phật Giáo . Sau đó nền Đệ nhất Cộng Hoà sụp đổ. Tôi không ghét ông Diệm nhưng tôi ghét bà Nhu. Vì tính tình xấc xược của bà . Nhưng phải nói hồi đó với tôi, xã hội tương đối ổn định, trật tự nề nếp. Dù ông Nhu có lập Đảng Cần Lao nhưng ...không ép buộc lộ liễu . Họ cũng gợi ý nhưng không vào thì thôi. Cũng chẳng vì thế mà bị đi sói trán . Hay trong ngành giáo dục của cha tôi , người ta không trắng trợn ????? Tôi chỉ biết nếu học giỏi là được học bổng , không bị phân chia lý lịch gì cả ..

Sau 63, các trường có Ban Đại diện. Ngày đó tôi không chú ý lắm các thành phần ứng cử . Nhưng sau này , các anh chị lớn nói rằng , học sinh - sinh viên giỏi thường bù đầu với việc học, ít tham gia các hoạt động trên. Do đó CS cài người vào nằm vùng ở hầu hết Ban đại diện các trường. Họ được huấn luyện kỹ nên ăn nói hoạt bát .Còn học sinh giỏi thì không có thời gian luyện khoa ăn nói ...

Saigon của tôi sau những ngày đấu tranh sôi nổi , sau những biểu tình, sau vụ tự thiêu của Hoà Thượng Thích Quảng Đức ..lại êm ả trở lại. Nhưng không như xưa vì liên tiếp các đợt biến về chính trị. Cuộc chỉnh lý của Tướng Nguyễn Khánh rồi chẳng bao lâu đến phiên của Tướng Thiệu và Tướng Kỳ

Tôi chỉ biết học và không chú ý đến những việc khác. Liên tiếp hai năm thi tú tài 1 và 2 đã ngón tất cả quỹ thời gian .Nhưng tôi chỉ nhớ Tú tài 1 chương trình đã bị cắt giảm vì chiến tranh..

Cũng từ 65, quân Mỹ đổ vào đông và đã gây xáo trộn. Lính Mỹ lấy vợ Việt. Đa số là các cô gái nhảy , thời đó gọi là cave hay cả các cô xuất thân là người giúp việc. Me Mỹ là tên dân chúng gọi cho những cô này . Nội cái tên gọi đã nói lên sự khinh rẻ của dân chúng dành cho những cô gái ấy. Nghĩ cũng đáng thương .. Nhưng cũng chính những đồng đô la xanh mà các cô me Mỹ tiêu vô tội vạ đã làm vật giá Saigon tăng cao. Gọi là đô la xanh vì lúc ấy chính quyền Mỹ in riêng một loại đô la cho quân Mỹ dùng ở VN.. Người làm của chúng tôi lấy Mỹ và.. đổi đời..

Cuộc sống của giới trung lưu như giáo sư bắt đầu lao đao.. Giáo sư nào dạy tư thêm thì còn đỡ.. Gia đình tôi hạn chế mọi chi tiêu vì cha không dạy tư và yêu cầu mẹ phải ở nhà chăm sóc việc học của các con .

Ai có thời gian để gửi thư tình tự. Ai có lúc lang thang quán ăn hàng. Còn tôi thì không. Cắm đầu cắm cổ học . Đi học là về nhà ngay. Ngày đó chúng tôi , gồm chị tôi và tôi đều học Gia Long nên không có vụ bạn trai nào dám đến nhà. Chúng tôi cũng chẳng học tư nhiều. Mà học tư vào những năm thi thì cũng né con trai tối đa. Lệnh cha mẹ phải chấp hành nghiêm chỉnh. Thậm chí sau này chị tôi học được cũng vẫn không hề có một tên “ masculin” nào dám đến nhà !

Tôi thích con gái đi học bằng xe đạp và nón lá nghiêng nghiêng . Từng vòng xe quay chậm chậm nhỏ bé . Áo dài ngày đó mặc rất kín đáo . Chúng tôi bắt buộc phải có áo lá bên trong. Và các bà giám thị luôn coi chừng nhắc nhở những nàng mặc áo quá chít eo, những nàng khua giày cao lộp cộp.. Chúng tôi đi sandal .Rất dễ thương. Tôi không thích học trò quá điệu. Áo

thật eo hay guốc cao . Mà thật kỳ. Đa số mấy cô điệu thường học kém và có bồ sớm. Các cô giỏi thì ngược lại !

Nhưng cũng có cá biệt . Tôi còn nhớ ngày đó cô bạn bạn B Kim Dung rất xinh học giỏi được chọn làm Tây Thi trong vở kịch cuối năm ..chẳng điều gì cả. Riêng lớp tôi thì chỉ có vài chị điệu và tất nhiên ..học dở , có bồ sớm ..

Năm tôi thi tú tài, chỉ còn viết và bỏ vấn đáp. Chứ trước kia, một số môn phải thi viết và vấn đáp (còn gọi là oral)

Tôi đậu tú tài cao và được trường thưởng hai chữ Gia Long quyet vào nhau bằng vàng 18. Những năm sau, trường đổi lại là hoa mai vàng. Đó cũng là phù hiệu của Gia Long

Tôi mê Y khoa và .. ghét duọc. ! Tôi thích là bác sỹ để chữa bệnh cho trẻ em và tự nhủ sẽ chữa miễn phí cho em nào mắc bệnh sài uồn ván. Tất cả ...chỉ vì tôi mất một đứa em trai vì bệnh này ..

Còn Duọc khoa ? chẳng hiểu sao tôi ghét nữa ? Tôi nói rằng học duọc, ra bán thuốc ngồi đếm từng đồng xu leng keng ! Chính vì thế sau này có một duọc sỹ đại uý theo , tôi đặt tên anh ta là đại uý leng keng !

Nhưng nghề chọn người chứ người không chọn được nghề. Tôi thi rớt dù học giỏi. Năm đó đề thi y khoa bắt đầu có câu hỏi tổng quát , hỏi về những kiến thức xã hội chung quanh. Tôi học chăm quá nên vào phòng thi bị đuối sức, quy ngã ..

Năm 67-71

Tôi ghi danh Khoa Học, Chứng chỉ Lý hoá vạn vật tức SPCN.Nơi đây quy tụ nhiều người đẹp nhất Khoa học vì sinh viên xuất thân ban A. Còn chứng chỉ MGB hay MGP thì ít con gái hơn..

Chương trình học khá nặng. Buổi sáng thực tập đủ năm môn (Động Vật,Thực vật, Lý,Hóa, Địa Chất)và chiều học lý thuyết. Tôi thích thực tập thực vật hơn các môn kia. Cắt ngang hoa dâm bụt hay lá gì đó xem được cấu trúc của nó dưới kính hiển vi rất đẹp. Tôi không thích thực tập địa chất. Toàn những mẫu đá vô tri giác . Tôi cũng không thích lý với những bài dây điện loằng ngoằng.Thực tập động vật tuy sợ nhưng cũng thích Mổ con vật ra và xem cơ thể bên trong rất thú vị

Chính ở đây là những mảnh tình trong sân trường đại học. Vì có cơ hội tiếp xúc bạn trai .Chứ những ngày Gia Long hết đi xe hiệu đoàn đến xe đạp và mê học quá chường đâu chú ý ai ..

Năm đầu tiên đại học tôi chứng kiến tết Mậu Thân. Sáng sớm nghe nổ mà ngỡ tiếng pháo . Khi nghe tin Saigon bị tấn công, tôi bàng hoàng. Trời ? thủ đô ?

Mấy ngày sau từ nhà nhìn về phía Gò Vấp thấy trực thăng thả rocket từng chùm .. Lần đầu tiên cô bé nữ sinh chứng kiến tận mắt chiến tranh dù chỉ là một phần nhỏ. Thực ra trước đó những lần các quán bar bị đặt mìn nổ, xác người tung toé..

Sau những ngày kinh hoàng, Saigon của tôi lại như cũ.

Ngày đó sinh viên chúng tôi đi học mặc áo dài. Thỉnh thoảng có cô mặc đầm và không ai mặc tây cả.. Nên sân trường đại học tung bay bao tà áo muôn màu sắc . Cha mẹ khó nên tôi vẫn

đơn giản áo trắng và ôm cặp như thuở Gia Long. Thỉnh thoảng mới áo màu. Vì vậy khi tôi mặc áo dài màu, các bạn thấy lạ ..

Chiều thứ bảy , tôi thường cùng cô bạn lang thang Saigon để ăn hàng và ngắm ..phố phường. Hồi đó có lẽ không khí chưa ô nhiễm nên con gái Saigon tuổi mười bốn , hai mươi trông rất đẹp. Đẹp tự nhiên ở đôi mắt đen láy, nước da đỏ hồng . Có cô má đỏ au như con gái Đà Lạt .Tôi thích người đẹp nên hay ngắm con gái Saigon trên hè phố . Tuổi học trò thích nhất là lang thang phố phường và ăn hàng . Đi học cũng thích ...thầy bịnh để được nghỉ rồi rủ nhau ra quán tán dóc. Thât ra bọn con gái chúng tôi siêng năng đi học nên thích vậy chứ một số ông con trai ..rất ít đến giảng đường. Mấy ông đó chỉ đi thực tập vì có điểm danh . Vả lại không đi thì sẽ không biết làm ? Còn lý thuyết thì lâu lâu đáo vô một chút. Cuối năm bắt đầu ngồi tụng .Tất nhiên cour đâu bằng bài giảng của Thầy. Thế là các ông tướng này đi theo năn nỉ mấy cô như tôi cho mượn tập ! Ngày đó nam sinh viên có nỗi lo, đó là nếu thi rớt sẽ đi quân dịch.

Đời sống đất đỏ, vật giá leo thang hoài. Chiến tranh cũng vậy. Quay trái, quay phải, sau lưng, trước mặt , đâu cũng có người đi lính và chết. Có năm sinh viên phản đối chính quyền, đã vô xé bài không cho chúng tôi thi. Sau này , điểm danh lại thì trời ơi ..mấy tay kích động , phá hoại đó ..toàn là dân nằm vùng !

Tôi bắt đầu gửi bài đăng báo năm đệ tứ . Đăng và dấu nhem , không dám cho gia đình biết. Hai năm sau thì bận thi tú tài 1 và 2 nên ngưng. Khi lên năm thứ hai đại học thì tôi lại rai viết lại . Thuở đó báo có số phát hành nhiều nhất là tờ Chính Luận. Thiên hạ đổ xô đăng quảng cáo ở đây rất nhiều . Báo có mục Nói hay đừng. Nội dung là viết linh tinh đủ vấn đề nhưng khuynh hướng là chỉ trích những việc ...đáng bị chỉ trích. Tôi lấy bút hiệu Quỳnh Couteau . Tôi còn nhớ có mấy cây bút sinh viên của mục này : Quỳnh Couteau của Khoa học, Thảo gàn của Nha khoa, Thu hippy đường như văn khoa..

Tôi viết truyện tình cho báo Tiếng Vang. Tôi có thói quen mua từng ram giấy pelure đủ màu và viết bài trên đó. Tương đối tôi viết khá dễ dàng. Đặt bút là viết. Hiếm khi sửa lại hay bôi xóa. Để bài mình được.. đăng nhiều và liên tiếp, tôi lấy khá nhiều bút hiệu. Nhưng tôi biết nhà văn Thanh Nam, người phụ trách trang đó biết là cùng một người .Vì cùng một nét chữ, cùng cách sử dụng giấy pelure hồng, vàng .. Tiếng Vang gửi nhuận bút 500/bài, Chinh Luân thì cao hơn 800/bài . Sau này tôi lại rai nhẩy qua Sóng thần của Chu Tử..

Tôi nhớ dường như sau một năm tôi có bật mí trong một truyện , các bút hiệu 1,2,3,4 ...đều chỉ là một người ! Có điều vui làcác độc giả cũng ái mộ , gửi thư đến toà soạn ..xin làm quen . Vui hơn nữa là khi tôi đến toà soạn lãnh nhuận bút gặp cô con gái chủ nhiệm Quốc Phong Cô này lúc đó thay thế nhà văn Thanh Nam phụ trách trang Truyện tình của bạn .Không biết sao chỉ gặp lần đầu, nhìn xa xa mà cô rất thích tôi . Hôm sau xuất hiện trên báo giòng nhắn tin của cô “ PQ, hôm qua PQ đến mà chị không dám ra nói chuyện vì đang đau mắt.Nhưng thấy PQ xinh quá , giọng bắc thật dễ thương.. “ Giời ạ, sau dòng nhắn của cô thì ...thơ của độc giả ái mộ gửi đến quá xá luôn. Tất nhiên tôi vẫn dấu nhem mọi người trong gia đình. Nếu không, bố tôi cho ăn chối chà về tội không học, lo viết chuyện đăng báo ! Thực ra tôi vẫn chăm học. Viết truyện tình gắn với tôi..để ẹt ! Chỉ mất chừng một giờ . Mà lại có 500 hay 800 để đãi bạn bè ăn hàng thì cũng thú vị . Tiếc là sau này Tiếng Vang tự đình bản và tôi quay qua viết cho Sóng Thần hay Dân Luận.

Hồi đó sinh viên chúng tôi hay ra thư viện để học. Thư viện khoa học thì nhỏ, múôn có chỗ phải đi sớm. Chỉ có tiện là ngay trong trường thì sau đó vô giảng đường , không mất thời gian di chuyển . Còn thư viện đẹp là của ĐH Vạn Hạnh nhưng tôi ít đến vì xa nhà. Hai thư viện gần là TV Văn hoá Đức và Hội Việt Mỹ

Thư viện Văn hoá Đức nằm trên đường Phan Đình Phùng. Nhỏ thôi. Có máy lạnh. Nhưng ..tệ hại là không có người giữ xe. Xe cứ khoá để trong sân. Thư viện lại ở trên lầu . Và tại đây, tôi có những kỷ niệm vừa vui vừa buồn . Những kỷ niệm nho nhỏ ..

Thư viện bé nên chỉ một thời gian, những sinh viên hay lui tới đều biết mặt nhau . Tôi còn nhớ có một sinh viên già nhất, rất lập dị. Anh để hàm râu dài và xồm xoàm. Nghe nói anh đang học Luật . Gặp tôi vài lần ở cầu thang , mỉm cười với nhau và thế là quen.

Có lần tôi ngồi học và có cảm tưởng ..Tôi nhìn sang thấy anh ở bên kia và .. đang vẽ ký hoạ tôi .Khi ra về, anh đưa và hỏi “ Hôm nay anh thấy em dễ thương lắm. Em đã lấy mất một buổi học của anh. Vì .. vẽ em .. “ Có khi anh bảo tôi “ khi nào em lấy chồng, nhớ báo anh nhé “ “Anh sẽ mừng gì ?” “ một tạ muối “ “ Kỳ vậy “ “ Cho tình nghĩa vợ chồng của em đậm đà như muối ..”

T, bạn cùng Khoa học cũng hay đến đây.T đến vì tôi chứ không vì thư viện vì nhà T xa . Lúc cũng chẳng học, vẽ hay viết lằng láng mấy câu nho nhỏ gì đó cho tôi.

Rồi tôi bị mất xe ở đây. Hôm đó tự nhiên thấy người rất khoẻ và sáng suốt. Tôi say mê học. Thư viện về hết, chỉ còn mình tôi . Khi xuống thì chẳng thấy Honda , chiếc Honda mới toanh do gia đình mới mua, giá 72. 000 đ (lương giáo sư lúc đó 23.000). Tôi hoảng hốt xuống phòng dưới của bảo vệ, hỏi rất ngây thơ :

-Bác thấy xe cháu đâu không ?

Bác cười :

- Không ? chắc lại bị ăn cắp rồi ?

Tôi tái mặt. Bác nói tôi đi khai báo. Tôi đi bộ đến bót cảnh sát trên đường Mạc Đĩnh Chi gần đó. Lão cảnh sát thấy ghét. Lão ghi chép xong lời khai rồi cười cười:

-Thế cô có biết ai lấy xe cô không?!!!

Tôi đi bộ từ đó về nhà ở Gia Định. Thấy con đi về , không có xe, cha mẹ hỏi. Mếu máo. Bỏ mắng tôi bời. Mẹ thì không .

Tôi nằm trên gác khóc sút. Sao .. người ta ác thế ? sao ăn cắp xe của tôi ? Khoá rồi mà ?? ngày đó tôi ngây thơ và gà tồ kinh khủng..

Không thấy tôi đi học hay đến thư viện VH Đức, T tìm đến nhà. Thấy mắt sưng, T hỏi. Rồi thì T “ Tôi sẽ đi hỏi cho LC.Tôi quen tên đầu đảng , trùm ăn cắp xe ở vùng ..” Tôi tròn mắt ??? T, anh chàng đẹp giai, thông minh, đàn hay , vẽ giỏi ..quen trùm du đảng ????!!!!!!! Thấy tôi tròn mắt, T chỉ cười.

Hôm sau T quay lại “ Bạn tôi không tìm được vì không phải vùng nó kiểm soát. tụi nó rã xe nhanh lắm “

Tôi nghĩ học mấy bữa. T lại tìm đến :

- LC à, LC lấy xe PC của tôi đi học đi ? Tôi còn cái Mini Vespa mà ?

Tôi đỏ mặt. T là vậy. Muốn nói gì là nói. Chẳng ngán ai ?

Còn Hội Việt Mỹ thì thư viện to, đẹp . Đa phần tôi viết truyện tình đăng báo ở đây ! Nhớ lại cũng vui. Khi báo đăng, tôi cắt và đem vào trường cho bạn xem . Bạn gái xem thì ít (nhỏ Mai không có tâm hồn văn chương) nhưng T xem thì nhiều. Có khi ..ngang đến độ ...bỏ giờ học, ngồi ở thềm của lớp để xem truyện của tôi ! Bởi thế mấy chục năm sau , có người nghi ngờ , đoán rằng T, bạn ông ấy cũng chính là T ngày xưa của Khoa học, đã mét T . T tìm đọc và đã nhận ra văn phong của tôi . “ Văn LC lúc nào cũng vậy. Vẫn rất nhẹ nhàng , thơ mộng “

Vẫn vậy nhưng cuộc đời thì không vậy ?? bao nỗi trôi sóng gió cho cô nhỏ được một số ông ở khoa học gọi là “người có đôi mắt đẹp nhất phòng Hoá “ !!

Tình hình chiến sự ngày một leo thang . Tôi nhớ những sự kiện đặc biệt

- Vụ đầu cơ gạo của thương buôn Tàu và Tướng Kỳ đã “chơi ngon “ , ra lệnh xử tử Tạ Vinh. Ông tướng này thuộc loại võ biên, ruột để ngoài da, phát biểu như cao bồi Texas . Chẳng cần biết sau này Tạ Vinh có bị xử tử thật hay không nhưng lập tức vụ gạo được ổn định.

- Năm nào đó tôi tẩu chay không đi bầu khi Tướng Thiệu độc cử !

Vật giá ngày leo thang luôn. Thì như đã nói, quân Mỹ xài phung phí, me Mỹ xài vung vít. Chỉ còn giới trung lưu như giáo chức là khốn đốn .

Tôi vẫn sống trong tháp ngà . Chiến tranh có làm suy tư thì chỉ trong phút chốc. Việc học cuốn hút. Và những ngày thứ bảy cuối tuần vẫn vi vút dạo phố Saigon ăn quà . Tuổi học trò thích nhất là ăn hàng . Tiền bố phát hàng tuần eo hẹp lắm vì nhà giáo mà. Nên tôi đã bổ sung ngân quỹ ăn hàng bằng các bài viết cho Tiếng Vang, Sống, Chính luận ..

Thời tiết Saigon ngày ấy không như bây giờ. Vì tôi nhớ đi học phải mặc áo dài suốt ngày. Nhà xa, sáng học thực tập, trưa ở lại và chiều học lý thuyết. Có lẽ ảnh hưởng thời tiết chung toàn thế giới và cũng vì Saigon .. không quá đông như bây giờ ?

Mấy cô bạn Gia Long cũ, bỏ đi làm từ khi đậu tú tài thì có cô vô Ngân hàng, lương rất cao. Cô thì làm cho hãng Pháp, lương coi như khoảng một lượng vàng/ một tháng. Lương chuẩn uý gần một lượng .

Quân nhân được mua hàng rẻ gọi là quân tiếp vụ. Đa số mua xong , đem ra ngoài bán lại cho con buôn. Hồi đó có phong trào làm cho sở Mỹ vì lương rất cao ..

Thanh niên sinh viên lai rai biểu tình. Cứ biểu, cảnh sát biết hết ai là ham vui, ai là Cs nằm vùng ..

Tôi chưa bao giờ tham gia hay đi xem. Vì chăm học quá mà ? Nhưng đừng nghĩ rằng không nghe tiếng đại bác trong tháp ngà ! vẫn nghe đấy chứ. Cũng có những niềm riêng khác ngoài. Nhưng mục tiêu phía trước phải đạt cho xong ..

Tôi ra trường năm 71. Thân cư Mệnh nên suốt đời tự lo. Họ hàng, cha mẹ không giúp . Dù quen biết nhiều. Tôi viết bài Ba lần văn bằng cử nhân đi xin việc làm đăng trên Chính Luận. Nhà báo noi láo ăn tiền. Bi thảm hoá thêm. Chàng Giám Đốc Nha Viện Trợ trực thuộc Tổng Nha Kế Hoạch viết thư mới cô cử đến cộng tác.

Thế là hết những ngày lang thang sân trường đại học. Hết những ngày khúc khích với anh trên đường Phùng Khắc Khoan , nghe lá me xanh reo trên tầng cao, hết những chiều thứ bảy cùng cô bạn thân ăn hàng chợ Saigon , hết những ngày trong giảng đường nhỏ giờ Thầy Thới, nghe được cả tiếng muỗi vo ve, hết cả những giờ xem hai phe chống và thích rượt nhau trong sân trường khoa học

Tôi bắt đầu vào đời.Từ ấy ..

Saigon của tôi ...có những nét khác hơn của thuở học trò .Nhưng vẫn là Saigon của mưa nắng hai mùa, của áo lụa Hà Đông giữa trưa hè nóng bỏng, của tiếng chuông chùa Xá Lợi ngân nga. Của giáo đường nhà Thờ Đức Bà tung bay muôn màu áo chiều chủ nhật

Saigon với áo dài tha thướt . Áo Saigon không biết ngồi sau lưng Honda hai bên như bây giờ. Áo Saigon không biết phóng xe ào ào như bây giờ .. Áo Saigon không cười hô hô trên đường phố như bây giờ . Áo Saigon không cong cớn như bây giờ ..

Và tôi , bao năm tháng trôi qua, vẫn một niềm hoài vọng về .. Saigon ngày ấy ..

*Xin trả cho tôi nắng Saigon
Thênh thang đường phố lụa Hà Đông
Xin trả cho tôi mưa ngày ấy
Và trả cho tôi cả cuộc tình ..*

Những người tình “Chu Văn An”!

Tôi là dân Bắc kỳ chín nút tức Bắc Kỳ di cư 1954. Bắc kỳ này khi di cư vào Nam còn “nhỏ hịu” nhưng “chảnh” lắm, nhất định giữ giọng Bắc của mình cơ chứ không lai căng gì cả. Nhất là tôi lại học Gia Long chứ chả học Trưng Vương vậy mà giọng nói không bị lai là vì yêu tiếng Bắc của mình lắm lắm.

Lý do nào tôi học Gia Long thì đã viết trong nhiều tùy bút. Ở đây chỉ nhắc lại là thường thì Gia Long “bồ tèo” với Petrus Ký nhưng cái cô Gia Long Bắc Kỳ này không thân thiết với dân ấy mà lại thích dân “Chu Văn An” cơ. Có gì đâu, cùng tông bắc kỳ mà! Người miền Nam sợ con rể Bắc vì nói con trai Bắc hay có tính gia trưởng này và ...lâu cá nữa chứ. Còn tôi, tôi chỉ thấy con trai Bắc thông minh, lém, ăn nói dí dỏm làm mình vui chứ mấy ông “Nam Cờ” lắm khi thành thật quá thấy “cù lằn lửa” chết đi được!

Tôi chỉ chơi nhiều với dân Chu Văn An khi lên đại học. Lý do chính là “made in con nhà giáo”! Thuở trung học bị ông bố kèm kẹp cấm không có bạn trai thì lấy đâu ra bạn mà chơi. Phí của giờ vì:

*Trời hôm ấy mười lăm hay mười tám
Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ mười ba
(Thơ Nguyễn Sa)*

Cái ông thi sĩ này yêu con gái còn vị thành niên khôn bỏ xừ đi ấy. Tuổi mười ba là tuổi mới trưởng thành, còn ngây thơ vô tội chứ chưa vô số tội! Vì ngây thơ vô tội thì tình yêu sẽ thuần túy tình yêu và chưa hề tính toán. Nói theo kiểu các bạn trẻ bây giờ là “yêu anh vì đó là anh”!

Tôi quen một dân Chu Văn An ngay đầu năm thứ hai đại học. Trường hợp quen cũng dễ thương tuy không lãng mạn theo kiểu mưa rơi và trú cùng mái hiên. Hôm đó, anh chàng đứng cạnh tôi nơi cửa sổ ghi danh. Một con sâu từ cây còng me tây chơi gian ác đu xuống rồi bình thản đậu trên tay cô nàng Bắc Kỳ chỉ sợ ...ma và sâu. Nói nào ngay hồi đó tôi hiền lắm chứ chả như bây giờ. Bây giờ ấy à, chị Ngô Minh Hằng chọc tôi “Người đánh Nam dẹp Bắc mà lại sợ ma và sâu”! Ý chị Hằng ám chỉ việc tôi viết bài “uỳnh” viết gian cứ bén như dao bổ cau ấy mà. Con sâu dù bé tí cũng đủ làm hồn vía lên mây và tôi hét lớn. Có lẽ vì âm thanh quá lớn... làm phiền hàng xóm nên anh chàng giật mình và túm cổ con sâu vặt ra làm sáu mảnh! Tôi nhìn anh chàng cười duyên một cái. Này các ông “ Chu văn An” ạ, con gái Bắc Kỳ cũng ranh ma lắm đấy chứ chả vừa đâu. Thấy mình có cái gì “đem đẹp” là lợi dụng tối đa. Ví dụ tôi biết có đôi mắt nai rất ư là “tò và ngố” nên chuyên môn mở to mắt ra cái điều em ngây thơ lắm em chả biết gì đâu. Hay biết mình có cái răng hơi “khênh khênh” nên gặp dịp tốt là nàng khoe ngay tấp lụp! Cũng chả biết ma xui đất khiến thế nào mà sau đó chúng tôi chơi với nhau rất lâu. Nhưng duyên số không có nên sau khi ra trường một năm thì đường ai nấy đi. Mấy chục năm sau chúng tôi gặp lại trên đất khách sau khi gặp nhau ở net! Việc gặp lại này xin nhường cho CVA Đàm Trung Phán (biệt danh Lãng Xẹt) kể nhé:

Lãng Xẹt và Hoàng Lan Chi

Khoảng năm 2001, tôi đọc trên Internet thấy tên một tác giả nghe rất ngộ: Hoàng Lan Chi (HLC) và tôi bắt đầu đọc những bài viết của HLC. Tác giả viết văn theo lối học trò, mang một niềm nuối tiếc không những của thời còn là một nữ sinh Gia Long, một sinh viên trường Khoa Học mà còn cả một bầu trời Miền Nam nước Việt trước năm 1975. Điều đặc biệt là tuy tác giả còn đang sống tại Việt Nam mà “Bà Bà LC” cứ thẳng tay mà “vuốt mặt nhà nước”. Thời kỳ này, Lãng tôi bắt đầu vào đọc và viết trên Vietbao Online. Cũng vì vậy mà Xẹt tôi đã có dịp “gặp” HLC vừa trên Phố Rùm (Forums), vừa qua I- Meo.

Một hôm tôi đọc trên Quán Gió bài viết “Những người tình Chu Văn An” của HLC. Tôi nhìn con ruồi bay qua màn hình điện toán và mỉm cười vu vơ, chẳng qua là vì tôi cũng đã là một cựu học sinh của trường Chu Văn An. Đọc đến đoạn HLC nhắc tới người tình CVA mang tên T nay đã có vợ Mỹ và năm đưa con, tôi cười hô hố và suýt té khỏi cái ghế có năm cái bánh xe. Nhân vật T này rất đặc biệt vì hai “điểm son” đó nhưng lại chẳng có xa lạ gì với tôi: hần là bà con với bà Cai BN của tôi! Hần không những đã “dám” lấy vợ Mỹ mà còn “dám” có một lúc 5 đứa con trên cái “cối-đời-thiên-hạ-có-ít-con” này nữa. Tôi ngưng cười và gọi BN vào đọc bài viết này. Xẹt tôi bèn I- meo ngay cho “chàng Trương” để nghe hần tâm sự ra sao. Sau khi tôi được nghe đương sự “thú nhận tội lỗi”, T và BN kể cho tôi nghe nhiều mẩu chuyện của thời sinh viên ngày xưa và tôi cũng được trở về với khung cảnh của Việt Nam vào cuối thập niên 60 và trước hồi tháng 4, 1975. Vì những kỷ niệm dễ thương của thuở mới vào đời đó mà vợ chồng tôi bắt đầu viết I- meo cho HLC. BN và HLC cùng là dân Bắc Kỳ 9 Nút và cựu nữ sinh Gia Long! Lúc đó, HLC vẫn còn đang kẹt lại ở Việt Nam . HLC và tôi thường hay “gặp” nhau trên Phố Rùm của Vietbao Online.

Vâng, từ CVA Lãng Xẹt Đàm Trung Phán, khi đọc tùy bút của tôi, T nhận ra ngay Hoàng Lan Chi chính là QG ngày xưa vì thuở sinh viên chàng ta chuyên bỏ giờ học ngồi bậc thềm xem truyện ngắn của tôi đăng trên các báo thời đó. “Văn QG lúc nào cũng vậy”. T viết như thế. Ngày tôi đến Virginia , thành phố tình nhân xứ hoa anh đào thì T lên gặp tôi. Mấy chục năm hội ngộ nơi đất khách, hai mái đầu đã bạc. Chút kỷ niệm xưa chỉ còn là kỷ niệm.

Khi tôi gửi bài “Những người tình Chu Văn An” đầu tiên lên web Quán Gió khoảng năm 2001 thì giờ ơi, bao ông CVA xôn xao. Ông nhận mình là T, ông nhận mình là L...Đó là do ông webmaster tường trình vì chính anh ta cũng khoái “con bé” và nhận làm em gái văn nghệ! Một

cụ CVA là ông Toàn Phong Nguyễn Xuân Vinh cũng chú ý bài ấy. Năm 2006 có việc phỏng vấn ông Vinh, ông hỏi tôi về bài đó, tôi ngớ người ra vì không dè ông Vinh cũng nhớ bài ấy. Toàn bộ “Những người tình CVA” trong bài viết ấy đều là có thật trăm phần trăm nhưng gia vị mắm muối bột ngọt tôi nêm vào đó thì chỉ có tôi và các đương sự biết!

Nhớ lại thuở trước chúng ta có những nề nếp mà bây giờ đã quá lỗi thời. Nhắc lại nếp xưa sẽ làm chúng tim cao niên chúng ta nhưng với bọn trẻ thời nay thì có khi họ lại ré lên cười. Chẳng hạn như cô em họ tôi “Mẹ em bảo ngày xưa mẹ đi học về, mỗi góc phố đều có người đứng nhìn! Còn em bây giờ mà thấy thẳng nào như vậy, em nghĩ thẳng đó khủng hay vô gia cư vô nghề nghiệp!”

Ừ nhỉ, đã qua rồi thời chúng ta với thuở quen nhau thật lãng mạn! Tôi còn nhớ chàng T của tôi thường ở đâu đó được bài thơ như sau:

Em có biết đường đến trường mấy ngã
Con đường nào anh đếm bước nhiều hơn
Gốc cây nào anh thường quen đứng đợi
Nhớ nhung gì khi bóng ngã hoàng hôn

Hồi đó tôi khờ và tởm, cứ ngỡ thơ của chàng cơ nên tôi viết cho chàng như sau:

Em vẫn biết đường đến trường nhiều ngã
Đường không em anh đếm bước nhiều hơn
Gốc me tây anh thường quen đứng đợi
Nhớ em nhiều khi bóng ngã hoàng hôn!

Ấy, tôi viết đúng “thực tế” lắm đó nhé. Là nhiều lần chàng đứng đợi tôi nè. Là trường Khoa Học có nhiều cây còng me tây lắm cơ. Chỉ có điều tôi phịa là “Nhớ em nhiều khi bóng ngã hoàng hôn”! Chàng viết và hỏi thế thì mình cứ nhận chàng nhớ mình đâu có siu phải không? Nhưng nói nào ngay, chàng này có lời tỏ tình mà tôi đã viết thành một tùy bút với cái tựa là “*Lời tỏ tình để thương*” và các netter “nhỉ” tha đi khắp nơi. Bây giờ chàng chỉ còn là một hình ảnh của dĩ vãng đã vô cùng xa mờ.

Hiện nay tôi có nhiều “Người tình Chu Văn An” khác! Tôi phải “copy” lại cái câu tôi viết vào khoảng năm 2001 trong bài “Hỡi người tình Chu Văn An” nhé. Đó là “*Người tình không phải là người tình mà là người tôi có cảm tình!*” Ca va! C’est tout! Ấy, từ khi sang xứ Cờ Hoa tôi bực mình vì cái vốn Anh văn của mình quá. Ngày xưa sinh ngữ chính là Pháp, còn Anh Văn chỉ học vồn vện ba năm và xì tốp cả hai thứ khi vào đại học. Do đó sang đây tôi bị trở ngại ngôn ngữ ghê quá. Chính vì thế trong giai đoạn đầu tôi luôn nhờ vả “người tình T” của tôi và sau đó đã viết “*Vẫn có anh bên đời*” để ám chỉ việc, mấy chục năm sau, “Quỳnh ngày xưa vẫn có anh nhưng ...là thông dịch cho Quỳnh!” Vì thế lâu lâu phải xỏ Pháp ra cho đỡ bực mình vì có biết tiếng Anh đâu چرا chứ?!

“Người tình CVA” là “fan” của tôi thì khá nhiều. Đa số quý cụ CVA đọc văn thấy nghịch ngợm, gọi nhớ ngày xưa nên thích. Ai thì tôi cũng chơi hết cả nhưng mức độ thân thì sau này tôi không dám thân với ai. Lý do năm 2001 gì đó, tôi khá thân với một anh vì anh làm thơ, viết văn đều hay cả dù xuất thân ngành khoa học. Chúng tôi chơi công khai ở một forum, nơi có nhiều người tham gia. Anh đã viết một câu chuyện ngộ ngộ làm “netters” thích thú theo dõi và sau đó ở đoạn cuối anh làm các “netters” chưng hửng vì nhân vật nữ chính của câu chuyện đó là ...Lan Chi! Chính tôi cũng bị bất ngờ. Tối đó, anh gọi về Việt Nam cho tôi và hai anh em cười vui hể hả. Từ câu chuyện của anh đã gợi hứng cho tôi viết “*Bây ngày ngã ngọc*”, một chuyện

ting lòng trong phong cảnh Việt Nam và được nhiều “netters” đón nhận. Thậm chí một trang web nào đó còn lấy ra đọc. “Bây ngày ngà ngọc”, nghe thì tưởng “nhảm nhí” nhưng thực ra thì chả nhảm tí nào mà lại rất lãng mạn mơ mộng. Ông chồng cũ của ca sĩ Lê Thu, ký giả Hồng Dương viết cho tôi “Lan Chi ơi, truyện này dễ thương, giọng văn cao sang lắm...” Tôi không hiểu giọng văn cao sang là sao? Còn Vũ Trung Hiền, em ruột nhạc sĩ Vũ Đức Nghiêm cũng khen nhưng bảo tôi “Cái chi tiết hai người kéo nhau lên Ban Mê Thuật mà ...chả có gì nghe không thực"! Ở hay, Vũ Trung Hiền “trần tục” quá đi, tại sao hai người lại “phải có gì”!

Trở lại anh bạn trên. Sau đó khi không khi không bà xã anh (cũng sinh hoạt cùng trang net đó và chính chị làm quen tôi trước anh) nổi cơn Hoạn Thư. Từ đó khi gặp quý cụ fan, tôi cũng chơi nhưng sau một thời gian thì “ông/tôi” để các bà khỏi mất công ghen.

Năm 2008 tôi nhận mail của CVA Pat Lâm xin phép phổ bài thơ. Tôi không nhớ nổi thơ nào liên quan đến dân CVA cả để mà chấp thuận đơn thỉnh cầu của đương sự! Pat Lâm kêu trời “Thơ mình mà không nhớ?!” Sau đó Pat Lâm phải giải thích, đó là một ông CVA gửi truyện “Những người tình CVA” và Pat Lâm thích mấy câu thơ cuối của bài viết và đã phổ nhạc. Anh Bùi Bảo Sơn đưa lên web CVA 65-66 gì đó của anh. Thú thật nghe bản nhạc thấy cũng vui vui và vì tôi thích tiếng huýt sáo! Tôi nói với Pat Lâm “Chắc ngày xưa ông hát hay lắm. Bây giờ nghe hơi khàn khàn nhưng còn chất lắm đó! Sau nữa nghe ông huýt sáo làm tôi nhớ thuở sinh viên của tụi mình quá”. Bản nhạc của Pat Lâm được ai đó làm youtube và khá phổ biến ở net. Buồn cười là từ người xa lại nhận họ hàng với người gần. Nôm na thế này, nghe Pat Lâm kể về web CVA, tôi kể cho Pat Lâm nghe, tôi và Bùi Bảo Sơn chưa gặp bao giờ nhưng không xa lạ vì hai gia đình là bằng hữu từ thuở Thái Bình. Ông Bùi Văn Bảo, thân phụ Bùi Bảo Sơn là bạn thân bác và cả cha tôi. Sau đó anh Sơn gửi mail với cái tựa “Nhận họ hàng”!

Một cư dân CVA khác nhưng “duyên” tái ngộ không phải từ diễn đàn CVA mà là từ “group” Tổng Nha Kế Hoạch. Tổng Nha Kế Hoạch, nơi tôi làm việc đầu tiên ngay sau khi ra trường năm 1971, trực thuộc Bộ Kế Hoạch và Phát Triển Quốc Gia. Năm 2008, vô tình tôi “lùm” được ông Phó Tổng Giám Đốc Trần Lương Ngọc từ “group CP” (nhóm du học thời VNCH với học bổng Colombo, CP là Colombo Plan). Sau đó tôi viết bài “Bác Phó của tôi”. Rồi “Bác Phó” giới thiệu bài với group “Tổng Nha” của bác. Từ đó, tôi lai rai trò chuyện trong group này cũng như group Khoa Học của tôi. Một chuyên viên Tổng Nha, cư dân CVA, đã viết lại kỷ niệm xưa thật dễ thương làm trái tim già cỗi của tôi bồi hồi. Cư dân CVA này viết như sau, thử hỏi quý cụ CVA là có đúng dân CVA “lém” như Lan Chi nhận xét không nhé:

“ Cô Quỳnh Giao này có trí nhớ tốt thật. Tôi nhớ lúc ấy tôi làm ở Nha Viện Trọ. Anh Từ Tri đã chuyển sang Bộ Ngoại Giao. Giám Đốc Nha Viện Trọ lúc đó là anh Trần Hữu Dũng. Khi cô Quỳnh Giao đến làm việc, thấy cô bé này " hay hay" nên mấy anh chuyên viên trẻ thách nhau đến làm quen. Và tôi đã nhận lời đưa cô nhân viên mới này đi giới thiệu khắp nơi. Tôi nhớ mình thắng được châu cà phê vỉa hè đường Lê Thánh Tôn. It lâu sau tôi chuyển sang làm việc ở trụ sở 244 Phan Thanh Giản, cùng bộ phận nghiên cứu dưới quyền Ông Nguyễn Như Cương và không có dịp gặp lại cố nhân Quỳnh Giao nữa.

Vậy mà đã hơn 30 năm rồi. Năm ngoái, khi đọc lại bài viết của Lan Chi về ngày cô vào làm ở Tổng Nha Kế Hoạch, tôi làm được một bài thơ ngắn, trong đó có mấy câu :

Một vùng như thể" trên trang Web
Người vẫn nguyên đài các diễm kiều
Có nhớ Saigon ngày xưa ấy
Có kẻ vì ai đã mộng nhiều

"Một vùng như thế " là tôi lấy phần đầu câu Kiều.(Một vùng như thế cây Quỳnh cành Giao)Trên trang Web là cô em gái Đỗ Nghiêm Trinh gửi hình Lan Chi trên e mail cho những anh em Kế Hoạch . Ngay từ ngày Quỳnh Giao vào làm ở Kế Hoạch là tôi nghĩ đến câu thơ này mỗi lần nghĩ đến cô, và hình như tôi nghĩ đến cô hơi nhiều.
LQT"

Oregon hay mưa. Mưa Oregon không gọi nhớ mưa Sài Gòn vì rả rích. Anh bạn CVA bắt viết cho đặc san CVA, không cho Lan Chi "xu huyền" mà Lan Chi thì không biết viết gì nữa. Thôi thì nhắc lại chuyện "Những người tình CVA" vậy! Tình cũ có, tình mới có nhưng điều ngậm ngùi là:

...có những "người tình CVA" mà Lan Chi thấy rất đáng yêu bởi dân CVA lúc nào cũng đáng yêu cả vì thông minh, lém lỉnh, dí dỏm nhưng không yêu được vì quý cụ đang là "chim hót trong lồng"!!!

Thành phố hoa hồng Portland 2010

Phụ đính:

Khói thuốc chiều mưa

Tôi bao giờ cũng có nhiều cái ..không giống ai . Những con người 'lập dị ' thường nhiều truan chuyên hơn người khác.

Một trong những cái không giống ai là ..không ghét thuốc lá . Từ hồi nhỏ, trong gia đình chỉ mẹ và chị tôi rất ghét mùi thuốc lá. Mẹ tôi rất khó chịu với hơi thuốc lá và cả thuốc Lào của bố tôi . Chị tôi cũng ghét kinh khủng. Nhưng đúng là ghét của nào trời trao của ấy ! Chị lấy phải ông chồng ghiền thuốc lá nặng. Sau 75, nghèo túng thì anh ta chuyển qua thuốc Lào, mùi con kinh hơn . Nhưng khi qua sống xứ người, nhà kính kín mít, anh ấy phải bớt dần và bây giờ bỏ hẳn . Chắc là chị tôi phải tri ân các nhà kính cửa xú tu bán.

Năm đệ nhất

Năm đệ nhất tức lớp 12, tôi còn nhớ chúng tôi chỉ học duy nhất có một thầy: đó là thầy Loan môn Lý Hoá... Thầy Loan dạy cũng hay và nghiêm . Có lẽ vì thầy tương đối còn trẻ và chúng tôi thì lớn nhất trường nên thầy sợ chúng tôi trêu hay sao mà thầy' ông kẹ' ngay từ đầu năm.Mặt mày nghiêm nghị. Nhưng càng về sau càng thấy thầy dễ mến...

Hôm đó gần cuối năm...chắc hẳn ngoài Huế lá sấu đông đang lá tả trên đường...Còn trong Nam, chỉ có me vàng lác rắc ...

*Tháng chạp về rồi bé biết không
Một chút màu xanh một chút hồng
Một chút vàng mơ và tím nhạt
Chua giao thừa đã tết trong anh
(Muồng Mán)*

Chúng tôi xin nghĩ nửa giờ cuối Thầy Loan đồng ý và chúng tôi vẫn nghệ ca hát. Thầy Loan bảo

' mấy người hát thì xin mấy người cho tôi hút thuốc '!! cả lớp OK, có gì đâu

Một bạn hát Trả lại em yêu của PD. Lúc đó là cuối năm 66, tình hình chiến sự cứ gia tăng...bao người trai cứ thế ra đi.

*Trả lại em yêu
Con đường đại học
Ngôi trường thân yêu
Bạn bè cũ mới
Đường buồn anh đi
Bao giờ cho tới
Nỗi đau cao vời
Nỗi đau còn dài.*

*Trả lại em yêu
Con đường Duy tân
Cây dài bóng mát
Buổi chiều khuôn viên
Mây trời xanh ngắt
Tóc em thơm nồng
Dáng em hiền hoà ...*

Thầy Loan ngồi trên bàn giáo su, điều thuốc hững hờ trên tay. Khuôn mặt thầy đượm buồn, ánh mắt xa xăm mông lung ngoài khung cửa sổ ... Từng làn khói thuốc nhẹ nhàng lan toả, nhẹ nhàng bay.. Trời, lúc ấy trông thầy thật lãng tử và ... dễ thương. Tôi ngắm nhìn hình ảnh đẹp khoảnh khắc đó.. Khói thuốc vờn bay, tiếng hát học trò đắm thắm, lời nhạc nhẹ nhàng thiết tha.. Ôi hạnh phúc là đây

Tôi bắt đầu thích .. đàn ông hút thuốc chiều đông từ đó... Phải là cuối năm, trong không khí rộn ràng của năm cũ ra đi, đón năm mới, của tháng chạp với một chút màu xanh một chút hồng...

Năm sinh viên thứ hai...

Một chiều tan học. Đang chuẩn bị về thì .. trời đổ cơn mưa. Tôi và anh đứng cạnh nhau trước giảng đường B Đại học khoa học Saigon.. Từ đây có thể nhìn vào vườn cây thực vật của trường...

Mưa thật lớn.. Mưa trắng xoá cả bầu trời. Nhìn mưa xối xả xuống vườn cây thực vật với vài cây cao vút, tôi thấy mình thật nhỏ bé làm sao trước sự cuồng nộ của thiên nhiên... Vô tình tôi đứng nép vào anh vì mưa hắt... Anh lấy điều thuốc trong túi :

-Tôi hút thuốc được không ?

Tôi chỉ gật đầu thay cho câu trả lời. Anh thả khói, nhìn xa xôi ..y như thầy Loan của tôi ngày nào. Khói thuốc vờn bay một chút rồi bị gió mạnh thổi tạt đi. Nhưng hương thuốc thì ..thơm quá. Vì tôi đứng sát cạnh mà. Tôi chớp mắt hít nhẹ làn khói thuốc thơm...

Mưa nhẹ dần..gió thoáng không còn rít nhưng vẫn đủ để tà áo dài bay quán quýt sang bên anh... Tôi cứ phải chiều hồi áo mại.. Anh cười :

-Kệ áo bay Tôi có giữ được LC bằng áo đâu..

-Anh hát đi .

- Muốn bài gì.

(sao những lúc như thế, người ta đâm ra ít nói, hà tiện lời đến thế nhỉ ?)

_Ngày xưa Hoàng Thị..

Anh cất tiếng hát..Anh là người thông minh, học giỏi, hát hay, đàn tuyệt, vẽ đẹp ..nhưng cũng gàn dở không ai bằng...

*Em tan trường về
Đường mưa nhỏ nhỏ
Ôm nghiêng tập vở
Tóc dài tà áo vờn bay*

*Em tan trường về
Anh theo Ngọt về..
Chân anh nặng nề
Lòng anh nức nở
Mai vào lớp học
Anh còn ngần ngại, ngần ngại..*

Tôi cũng người trong chiều mưa ấy..Dáng anh thật nghệ sỹ, khuôn mặt đẹp trai với đôi mắt to nhu con gái, khói thuốc từ những ngón tay hững hờ bay bay, hương thuốc thơm và ấm làm sao trong gió thoáng lạnh và ..tiếng hát trầm ấm...

Năm năm sau

*Năm năm trời không gặp
Từ khi em lấy chồng
Anh một mình phiêu lãng
Đời chia hai nhánh sông..*

*Phong thơ tình ngây dại
Và môi em rất nồng
Những hẹn hò quán quýt
Bên lối xưa thiên đường...*

(PD)

Tôi chẳng đi lấy chồng ...Nhưng lúc bấy giờ thì cũng chia đôi ngã... Tôi chỉ 'hơi thương anh thôi ' nhưng tôi tính toán và tôi đã trả giá cho cả cuộc đời mình sau này bằng sự tính toán đó.. Tôi không thích ...thua đàn ông cái gì nên ..tập hút thuốc và ..uống rượu Tập và không ghiền ..Đúng hơn chẳng hút hay uống nhưng khi cần thì vẫn ...biểu diễn được.

Ngày tôi ngồi ven đường bán cà phêvào những năm Saigon đang đổi.Ngày đó luật sư , bác sỹ đạp xích lô thiếu gì (!!) nên cô giáo ngồi lề đường bán cà phê là chuyện thường.....Cũng trời mưa trắng xoá... cậu bé khách hàng ruột của tôi , thua tôi 12 tuổi Cũng 25 tuổi rồi chẳng phải nhỏ nhít gì.. , ngồi cạnh tôi vì mưa lớn quá, nó hút thuốc...'cho ấm ' Nó bảo thế.. Tôi mỉm cười nhớ lại hai hình ảnh xưa.Tôi lấy một điếu trong hộp thuốc lá (để bán cho khách cà phê rồi cũng châm lửa hút..Cũng thả khói vòng tròn không thua ai. Nhưng chỉ được phần ba điếu thì tôi bỏ dở...Cậu bé cười cười ' cho em nhé?' tôi gạt đầu Cậu bé lấy điếu thuốc của tôi và hút rồi tùm tùm ' Có lẽ đây là điếu thuốc ngon nhất trên đời của em.' Tôi nhún vai... Lúc đó già rồi, cuộc đời đang chất chồng phiền não, hỡi đâu chú ý đến tình cảm bằng quơ của nhóc.

Bây giờ mỗi khi trời mưa lất phất, tôi thích được ngồi cạnh bạn hiền, ngắm họ hút thuốc, khói bay bay, hương thuốc thơm nồng và ..tiếng hát Thái Thanh ...

Nhưng trời ơi, không ai cả !! Cô giáo già chỉ có một mình thôi Không lẽ..... tôi hút thuốc và đứng trước gương tự ngắm khói thuốc bay ...trong phòng và ngoài trời thì mưa rơi!!!

Đường không em anh đếm bước nhiều hơn..

Saigon có nhiều trường đại học ..nhưng có lẽ chỉ Khoa học là ngôi trường có đường đến thật dễ thương..Trường Y thì con đường Hùng Vương thật đông đúc, trường Dược và Nông lâm cùng Đại học xã hội Nhân Văn tức Văn khoa ngày xưa thì đường Đinh Tiên Hoàng cũng khá đẹp.Riêng Đại học kinh tế tức trường Luật ngày xưa, đường Nguyễn Đình Chiểu có cây cao nhưng nhỏ xíu..Còn đường Duy Tân , con đường đã đi vào thơ và nhạc nhờ bài hát ' Trả lại em yêu ' thì tuy nhạc sỹ Phạm Duy ca tụng ' con đường Duy Tân cây dài bóng mát ' nhưng cũng hơi nhỏ hẹp. Chỉ có đường Công Hoà cũ tức Nguyễn Văn Cừ bây giờ dẫn đến ĐH Khoa học là đường đẹp nhất trong các đường đại học thời trước 75.

Đường rất rộng gồm đường chính và hai đường nhỏ hai bên dành cho xe đạp..Con đường rợp bóng mát của những cây , đường như gọi là ' còng me tây '(??) , cây thấp gốc to, tán rộng xoè che phủ trông giống như cái lọng của hoàng hậu. Tôi rất thích đi bộ trên con đường này..Nhớ hồi phổ thông thích đi bộ trên đường Bà Huyện Thanh Quan..Những con đường đẹp bao giờ cũng phải có cây cao, bóng mát nhất là có hai hàng me xanh chụm đầu vào nhau thì thật tuyệt vàđường có nhiều xe !!

Bây giờ thành phố đông đúc hơn xưa, số lượng xe máy tràn ngập nên các con đường cũng tràn ngập xe và mất đi rất nhiều vẻ thơ mộng ngày nào..

Có đi bộ để tà áo dài bay trong gió hay nón lá nghiêng vành thì các thi nhân mới có hứng để làm thơ. Còn bây giờ ..tôi bật cười khi nghĩ rằng, nếu Nguyễn Sa về đây nhìn các em phóng xe Dream vù vù, mặc áo dài mà ngồi dạng hai chân, tóc tém hớt cao thì...nhà thơ có viết thơ được nữa không nhỉ .

Tôi có một kỷ niệm nhỏ gắn với con đường đại học của tôi..Hồi đó tôi chưa biết đi xe máy nên phải đi xe lam đến trường . Xe dừng ở đầu bùng binh, đường Hồng Thập Tự tức Nguyễn thị Minh Khai bây giờ rồi tôi đi bộ vào Khoa học trên đường Cộng Hoà... Trước khi đến Khoa học, tôi phải đi ngang trường Petrus ký tức Lê Hồng Phong bây giờ. Lúc về lại đi ngang Petrus Ký để ra lại đường HTT đón xe lam về nhà.. Tuy lên đại học nhưng gia đình khó nên vẫn bắt tôi mặc áo dài trắng ôm cặp y như ở phổ thông. Thỉnh thoảng tôi mặc áo dài cũ còn nguyên phù hiệu Gia Long. Khi đi ngang Petrus Ký để đón xe lam ở đầu đường HồngThập Tự về nhà, một anh chàng áo trắng quần xanh mang phù hiệu Petrus Ký đi theo. Tôi nhút nhát không dám nói gì hết mặc cho anh ta đọc thoại.. Mà không hiểu sao anh ta gặp tôi mấy lần như thế. Toàn là khi tôi đi về nên anh ta hoàn toàn không biết 'chị Hai' đã là sinh viên.

Một lần anh ta 'rồng lên ' :

Nắng Saigon anh đi mà chọt mắt

Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông.

(thơ Nguyễn Sa)

Tôi bật cười và ứng khẩu :

Lâm nghe em, chị đâu phải Gia Long

Sinh viên đó, xin đừng theo chị nữa

Ráng học đi coi chừng đi quân dịch

Hẹn gặp em trong sân trường đại học ...năm sau !

Thế là cây si đổ mặt , không còn đi theo nữa..Tuổi trẻ nghịch ngợm thật. Nhưng cuộc đời có những cái ngộ ngộ không lý giải được ..Có người mới nhìn đã thấy ưa, có người gặp hoài thấy phát ghét !

H là một trong cái mặt mới gặp ..mà không ghét. Có lẽ vì tôi là Bắc kỳ nên luôn có cảm tình với dân Bắc kỳ như mình. H đi theo tôi, trêu chọc , cứ tưng tưng, chẳng biết là thật hay giả.. Một lần hấn đưa cho tôi bài thơ dễ thương :(cũng không biết thơ của hấn hay là của ai ?)

*Đó em biết đường đến trường mấy ngã
Con đường nào anh đếm bước nhiều hơn
Gốc cây nào anh thường quen đứng đợi
Nhớ nhưng gì khi bóng ngã hoàng hôn ?*

Gặp ngay “nữ văn sĩ” “Lan Chi.Vậy là đâu có ...thương yêu con người ta một ly ông cụ nào đâu mà cũng hoạ lại chơi :

*Em vẫn biết đường đến trường nhiều ngã
Đường không em anh đếm bước nhiều hơn
Gốc me tây anh vẫn thường đứng đợi
Nhớ em nhiều khi bóng ngã hoàng hôn !*

Đúng không các bạn trẻ ?

Đường không em anh đếm bước nhiều hơn

Hay là bây giờ không còn thơ mộng nhu thời xưa nữa ?Nghĩa là đường không em, anh chạy sẽ nhanh hơn ?

Thơ Nguyên Sa với cuộc đời tôi

Hôm qua dạo thử Thơ của Dactrung. Thấy Ban chủ biên nhắc đến thơ Nguyên Sa và Nguyễn Tất Nhiên. Hóa ra Ban chủ biên có vẻ thích thơ NS nhỉ? Tôi cũng mê thơ NS và thơ NS đã gắn với tôi nhiều kỷ niệm..

Đây là bài đã đăng trên một trang web khác. Nhưng thấy Dactrung thích thơ NguyênSa thì xin phép đăng lại. Nếu bạn nào đọc rồi thì thôi, bạn nào chưa đọc thì xin mời . Mong rằng vào dòng nho nhỏ giúp các bạn già như tôi nhớ lại thuở xưa..

Hôm qua tình cờ vào Thơ văn của hcmpt, thấy có trang Nguyên Sa, bèn dạo thử..Thật thú vị, toàn các bài thơ tôi thích. Có hai bài đã gắn với tôi bao kỷ niệm dễ thương..

Tuổi mười ba

*Trời hôm ấy mưa nhiều hay rất nắng
Mưa tôi chã về bong bóng vỡ đầy tay
Trời nắng ngạt ngào tôi ở lại đây
Nhu một buổi hiên nhà nàng diu sáng
Trời hôm ấy mười lăm hay mười tám*

*Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ mười ba
Tôi phải van lơn thôi nhé đừng ngờ
Tôi phải đổ như là tôi đã lớn..
(Tuổi mười ba.Thơ Nguyễn Sa)*

Ngày ấy mười ba tuổi, tôi vẫn còn bé quá. Năm đó tôi học đệ lục tức lớp 7 bây giờ. Đi đứng vẫn chạy nhảy hơn là đi, áo dài vẫn cột đuôi trong sân trường để nhảy lò cò... Tôi học trường Gia Long tức Nguyễn Thị Minh Khai bây giờ. Vì nhà xa nên tôi đi học bằng xe đưa rước của trường. Tôi còn nhớ : trong một tuần thì có một ngày các chị đệ ngũ tức lớp 8 học thêm tiết cuối . Do đó chúng tôi là mấy đứa học lớp nhỏ phải ở lại chờ.

Trong khi chờ, chúng tôi hay sang chùa Xá Lợi chơi vì chỉ cách Gia Long con đường Bà Huyện Thanh Quan . Các bạn cùng chung xe đưa rước hay lang thang ghé đá tâm sự to nhỏ còn tôi lại hay vào chánh điện ..để đọc kinh !!! Tôi chỉ thuộc duy nhất có bốn kinh Bạch y nên chỉ đọc đi đọc lại một kinh đó. Bây giờ nghĩ lại, thấy nữ sinh Gia Long hồi đó ngoan thật, phải nói là ngoan nhất Saigon !! Chúng tôi ra vào chùa rất nghiêm trang đàng hoàng!! Nếu như bây giờ thì chắc các cô cậu quậy nát chùa mất!

Một lần đang quỳ đọc kinh bỗng nhiên có ai đó để nhẹ tờ giấy trước mặt, khi tôi quay lại thì đã biến mất. Tờ giấy là trang vở học trò, chỉ vồn vện vài dòng ghi vội:

*Này cô bé, em mười ba hay mười bốn
Tại vì sao em cứ phải cầu kinh?
Nhớ xưa kia Chùa Hương mở hội
Có một nàng tuổi mới mười lăm
Khi nguyện cầu nàng xin giới phật
Sao cho em lấy được người yêu!*

Tôi tức mình mà không thể báo thù ngay vì một tuần chỉ ở lại có một ngày. Tuần sau khi quỳ gối trước Phật Đài mà lòng tôi .. không yên.Tôi hỏi hộp không biết hôm nay hấn giờ trò gì nữa không ? Tôi tự nhủ phải quay lại thật nhanh để bắt quả tang kẻ dám quấy phá phút tu hành của cô bé mười ba . Nhưng có lẽ đoán được ý tôi nên hấn không xuất hiện.Tuần sau tôi cũng chờ mà chẳng thấy đâu.

Khi tôi không còn chờ đợi nữa và yên tâm tu hành (^____^) thì hấn bắt chợt lại ló đầu và cũng biến mất thật nhanh.Kỳ này là tờ giấy mỏng mà hồi đó gọi là giấy pulure màu hồng chép bài thơ tuổi 13 của Nguyễn Sa.

Tôi bắt đầu yêu thơ Nguyễn Sa từ đó. Và cũng không gặp lại người chép bài thơ ấy một lần nào nữa trên chánh điện chùa Xá Lợi.

Năm năm sau khi tôi bắt đầu lang thang đến các thư viện để học thi tú tài.. .. Tôi hay vào Hội Việt Mỹ hay thư viện của Trung tâm Văn hoá Đức vì gần nhà.. Một lần đang đi bộ trên con đường Phùng Khắc Khoan, con đường rất yên tĩnh với hai hàng me cao vút chụm đầu vào nhau để đến thư viện văn hoá Đức, con đường mà tôi đã đặt tên cho riêng mình: “Con đường mùa đông” thì bỗng có em bé chạy theo đưa tôi tờ giấy, bên trên chỉ vồn vện:

*Nắng saigon anh đi mà chợt mát
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông..
(áo lụa Hà Đông Thơ Nguyễn Sa)
Chép thêm:*

*Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Thơ của anh vẫn còn nguyên lụa trắng
Anh vẫn nhớ em ngồi đây tóc ngắn
Mà mùa thu dài lắm ở chung quanh
Linh hồn anh vội vã về chân dung
Và vội vã vào trong hồn mở cửa*

.....
*Em ở đâu hồi mùa thu tóc ngắn
Giữ hộ anh màu áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Giữ hộ anh bài thơ tình lụa trắng..)*

Tôi thót tim, lòng không dung hội hộp, tim đập liên hồi. Tôi có cảm tưởng mình đã gặp lại người của năm năm trước. Nhưng khi hỏi, em bé chỉ nói có người nhờ đưa chữ em không biết gì. Rồi tôi lại trở lại cảm giác mong chờ như năm cũ. Nhưng niềm chờ đợi của tuổi 13 khác với với 18. Khắc khoải hơn. Nhớ hơn. Mơ mộng hơn. Tôi đã thêu dệt biết bao mộng đẹp với người không lộ diện ấy. Và vì “chàng”, mỗi khi đi ngang “Con đường mùa đông”, tôi đã kín đáo làm duyên trên mái tóc thề, đã yếu điệu thực nữ trong từng dáng đi ... Nhưng hoài công. Chẳng bao giờ thấy lại lần thứ hai..

Rồi năm sau vào trường đại học. Tôi không quên và cũng chẳng nhớ chuyện xưa. . . Nó cứ bàng bạc trong tôi như kỷ niệm ngày đầu tiên đi học của Thanh Tịnh ...

Năm lên chúng chỉ chuyên khoa, tôi quen T, một anh bạn học trên tôi một năm. T dễ thương nhưng rất hay trêu tôi vì tính tôi cũng hiền, nhút nhát ... Tuy học đại học nhưng cha mẹ vẫn bắt tôi mặc áo trắng, ôm cặp như thuở học sinh.. Chỉ thỉnh thoảng mới được phép mặc áo màu. Một lần mặc áo dài vàng, tôi còn nhớ hôm ấy là chúng chỉ Hóa hữu cơ của cô Nguyễn Ngọc Suong, tôi vào muộn khi cô đang đứng trên bục giảng. Tôi vừa vào lớp thì T cũng theo sau. T là một nhân vật ngang ngạnh không biết ngán sợ ai nên tuy đã vào trong lớp, cô đang đứng nhìn mà T tỉnh bơ:

*Áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc
Áo nàng xanh anh mến lá sân trường.
(Tuổi 13 Thơ Nguyễn Sa)*

Tôi ngượng chín người còn cô Suong thì tùm tùm cười. Đã thế vào lớp T lại cố tình ngồi cạnh tôi. Tôi tức mình viết giấy “thế áo nàng đen hay đỏ thì sao?” T tỉnh bơ “ Để anh đi hỏi nhà thơ Nguyễn Sa đã “.

Thế đấy, ngày xưa chúng tôi thật dễ thương. Toàn tán nhau hay trêu nhau bằng thơ. Thật dịu dàng và nhẹ nhàng. Còn bây giờ các em lên net, không biết tỏ tình với nhau bằng cái gì?????

Thời gian nhu bóng câu của số. T giờ đã là ông bố của 5 con ..lai Mỹ! Tôi cũng là mẹ của 2 nhóc tí mà tâm hồn thì vẫn ấm áp thơ Nguyễn Sa như thuở mười ba..

Tiểu thay cây quế giữa rừng

Tôi quen anh khi chúng tôi cùng coi thi tú tài ở Petrus Ký. Khi tôi bước vào phòng thi, anh đang đánh số trên bàn. Tôi cúi chào và cũng lấy phấn đánh số. Nhưng tôi có cảm giác kỳ lạ..Tôi ngẩng

đầu và bắt gặp ánh mắt anh nhìn tôi ...Tôi nhìn lại và cũng chỉ thấy một dáng dấp cao gầy, một khuôn mặt khá thông minh..Chẳng có gì đặc sắc để tôi phải chú ý

Tôi trao đổi với anh cũng ngắn vì tính tôi cũng kha dàng hòng trong công việc. Sau khi phát bài thi, tôi rảo bước đi khắp lớp. Khi tôi ngồi ở bàn cuối của lớp, anh ở trên bàn giáo sư thì ..tôi cảm thấy nhột nhạt . Anh cứ nhìn tôi đăm đăm. Cái nhìn sâu thẳm.." Thôi nha, cô nương không thích đâu. Mà cô nương cũng là một cây quỳn rũ người khác đó à nghe. Đừng hòng quỳn rũ cô nương." Tôi nhủ thầm ..

Nhưng có lẽtôi thua mất rồi vì .."lão " lớn tuổi hơn nhiều, kinh nghiệm hơn. Lúc tôi bước lên bàn giáo sư, "lão" nói ngọt nhu đường phèn "LC ngồi đây đi để tôi ở dưới ". Trước khi xuống dưới, lão ôm theo một đồng giấy nháp. Hồi đó giấy nháp cho thí sinh đủ màu sắc và rất đẹp: vàng hồng, xanh..

Ngồi bên trên mà tôi khó chịu vì đôi mắt anh cứ tiếp tục nhìn mình thăm thẳm. Thôi nghe cha, cha đang tìm mọi cách quỳn rũ tui phải hôn ? Còn lâu, chị đây già jêu lắm , cho cứng biết. Khi anh đi lên , anh chia trước mặt tôi những tờ giấy nháp hồng xanh, trên đó mỗi tờ là họ tên tôi với đủ kiểu chữ bay bướm và rất đẹp của anh. Tôi thấy lòng hơi xao xuyến. Dù sao ngày ấy tôi cũng chỉ mới ra trường hai năm.Tôi bắt đầu nói chuyện với anh, quên mất cái tật nghiêm chỉnh lúc làm việc.

Đường nhu hồi xưa, đàn ông muốn tấn công con gái hay bắt đầu bằng việc coi bói thì phải. Thời nào thì đàn bà con gái cũng đều ..khóai coi bói cả. Nghe người khác bói về mình và nói đại loại như " Cô sống với nội tâm.. Cô có chuyện buồn không biết nói cùng ai. Tâm hồn cô rất nhạy cảm, sâu sắc.v.vv." thì có lẽ con gái nào cũng thích.

Tôi cũng vậy Nhất là khi anh nhìn thật lâu vào đôi mắt tôi và phán " Đôi mắt LC đẹp nhưng mà buồn lắm. Nụ cười rất tươi nhưng đôi mắt buồn quá. Rồi cuộc đời LC cũng nhiều phong ba lắm đấy "Rồi anh ứng khẩu làm bốn câu thơ về đôi mắt và nụ cười của tôi trên giấy hồng.Tôi quên mất rồi chỉ còn nhớ cái gì mà " ngây thơ đáng mắt sàu gờn gợn.."

2

Thỉnh thoảng vẫn gặp anh trong sân trường đại học. Lúc đó nghe thiên hạ đồn về anh nhiều lắm. Một trong các giáo sư dạy giỏi nhất thành phố. Người hào hoa phong nhã nhất Khoa Học. Tay nhảy giỏi của các vũ trường. Người quỳn rũ nhất ban T. Mỗi khi gặp nhau, anh vẫn sử dụng chiêu bài " nhìn đăm đăm " .Nhưng tôi thì..vốn dĩ cũng hay nghịch ngợm như anh, nghĩa là cũng sử dụng đôi mắt "nai vàng ngơ ngác" để quỳn rũ ..những người mà ..minh chưa chắc "chấm" nhưng thích họ phải đứng vào hàng ngũ "người ái mộ của mình". À ha, chưa chắc mèo nào cắn mỉu nào. Tôi tự nhủ thầm như thế.

Nhưng một lần vô tình nói chuyện, biết được tôi là cháu gái của một người bạn thân thì anh không còn "nhìn đăm đăm" nữa. Kể từ đó anh là một anh lớn của tôi. Dù đôi lúc "anh lớn "cũng lảng lơ quá. Như một buổi tối, tôi còn ngồi trực trong ban. Anh đi ngang, tạt vào trêu đùa cái gì đó rồi "LC nhắm mắt lại đi ""Chi vậy?" Nhắm mắt và há mồm ra!" Trời đất, cô giáo trẻ đâu có ngụ Không. Sau tiếng hét to của cô giáo, anh cười hí hí xòe viên kẹo " Dữ dạy? Anh có làm gì bé đâu?"

3

Một ngày của tháng 4 năm 1975. Chúng tôi hàng ngày vẫn vào trường nhưng cứ ngồi lang thang ở các bậc thềm trước các giảng đường vì các phòng ban đều bị niêm phong hết. Chúng tôi chờ lần lượt đến phiên mình đăng ký với Ủy Ban Quân Quản. Lúc đó chúng tôi những người trí thức rất hoang mang, không biết tương lai sẽ ra sao, chính phủ mới sẽ đối xử với chúng tôi thế nào?

Anh ngồi cạnh tôi trước phòng Vật Lý. Hỏi thăm về chuyện tình yêu. Anh có lối nói chuyện rất quyến rũ, khiến tôi đang âu lo mà cũng bỏ được muộn phiền để trò chuyện về Tình với anh.

LC là mẫu người vừa có vẻ tươi mát của trẻ con vừa có vẻ đậm đà của phụ nữ, mẫu người mà Pháp gọi là femme enfant.. Một trái cây vừa chua vừa ngọt Anh nói cả về tâm hồn lẫn thể xác..Anh biết một mẫu người phù hợp với LC. Đó phải là người rất thực tế nhưng cũng rất mơ mộng. Phải từng trải, lịch duyệt, galant nhưng cũng phải rất đàn ông, dũng mãnh..

Thế LC làm lễ chiêu hồn tên đó nhé?

Đừng làm! Cứ để tự nhiên..Tiếc là các bạn anh đã đi nước ngoài hết. Nếu không anh giới thiệu , anh biết có một người rất phù hợp với LC..

7 tháng sau tôi lấy chồng. Cuộc hôn nhân vội vã vì...sợ nhà nước gả cho một anh thương binh..

4

Một sáng năm 1978. Tôi không còn giảng dạy mà coi thư viên. Gia đình theo xưa, tính nhút nhát, sợ sệt khiến tôi cứ chịu đựng.

Năm đó tôi đang ở trong thư viện. Anh đi vào. Vẫn dáng dấp cao gầy. Vẫn giọng nói quyến rũ. Tôi ngồi đối diện anh.

Thế nào cô bé, cuộc sống của em ra sao?

Tôi òa khóc. Khóc nhu chưa bao giờ đợc khóc. Anh bất ngờ. Rồi bối rối. Tôi vẫn coi anh là một anh lớn của tôi. Nhưng khi anh hỏi, tôi tủi thân quá. Tôi nhớ lại ngày tháng tư 75 câu anh nói với tôi "Em là một cô bé đặc biệt..Anh nghĩ người nào phải điếm phúc lắm mới lấy được em.. Cô bé femme enfant.."

Sinh viên vào rồi đi ra vì cô thì đang khóc tung bừng, thầy thì bối rối. Bây giờ nghĩ lại cũng buồn cười cho tình cảnh anh lúc bấy giờ.

Đã 24 năm trôi qua từ ngày ấy. Tôi rời trường, phiêu bạt đủ nghề..Thăng trầm đủ kiểu. Rồi ..điều phải đến dù muộn màng.Tôi đã chia tay.

Bây giờ "ngũ thập tri thiên mệnh", tôi biết rằng mỗi người có một số. Tôi không còn oán trời, giận đất hờn người nữa mà sống an phận. An phận như bây giờ rất an phận với nỗi cô đơn. Ngày xưa ai đó coi tử vi nói rằng "Canh cô mậu quả. Số chị sẽ luôn cô độc" Tôi đã gân cổ cãi "Cô độc hay không là ở mình. " Nhưng bây giờ "tri thiên mệnh" thì quả là ..số mình cô độc thật. Tài sản quý báu nhất hiện thời của tôi là hai con thì chúng cũng ở xa mẹ nghìn trùng.

5

Anh mên mẩn,

Saigon vừa có cơn mưa đầu mùa! Còn hai tháng nữa mới là tháng Sáu. "tháng sáu trời mưa, em có buồn không em .." Tình khúc của Ngô Thụy Miên lúc nào cũng làm em rưng rưng ..Thời gian trôi nhanh quá. Một thời dễ thương của em đã không còn..

Rồi mới đó mà đã ngậm ngùi bao tháng

Nhớ buổi tối em bay sang Colorado lúc trời đã về khuya. Con đường về nhà anh dài quá chùng.

Đêm tối mênh mông nhưng em vẫn thấy đường đời lên xuống làm em thú vị. Em nhớ đã nói với anh "Đây đúng là phố núi cao, phố núi đầy sương..Em khách lạ, đi lên đi xuống, may mà có anh đời còn dễ thương.."

Vâng, đúng là may mà có anh, em không lấy chồng. đại lần thứ hai. Trước đó ở Cali, sứt chút nữa thì em nghe lời mọi người dụ dỗ để lấy ông Đại tá Hải quân bạn chú B hay anh chàng pilot người Mỹ. Cũng chỉ cốt để trốn ở lại Mỹ..

Nhưng về hào hoa phong nhã, về lịch thiệp, về dịu dàng của anh đã khiến em đổi ý. Còn nhớ anh đã bảo em "Hãy gìn giữ chút còn lại của cuộc đời em..Anh tin chắc em sẽ tìm được người phù hợp với em! Em giống M..Tiếc thay cây quế giữa rừng...Anh vẫn tiếc cho em .."

Anh ạ, quế đã không còn hương xưa... Em giờ đã quy y... Nhớ đến cô em vợ này anh hãy dịu dàng Phật tử Diệu Hiền ơi. Nhé anh?

Một chút tâm tình gửi những người tình Chu Văn An..

Một người bạn giới thiệu tôi đến Quán gió.

Vì sao là Quán Gió nhỉ? Nhiều gió? Gió tự muôn phương? Anh hùng bốn bề là nhà? Gió đồng nội? Hương gió quê?

Tha hồ cho tôi đoán...

Nhưng cảm thấy hay hay. Quán. Tự nó đã cho ta một cái gì bình dị. Gần gũi biết bao. Hình dung một nơi chốn thân mật. Như là nhà.

Tôi là cựu nữ sinh Gia Long.Viết đến chữ nữ sinh, cảm thấy ngượng ngùng..

Đã xa rồi thời ấy..

Nữ sinh ngày nào ..bây giờ là bà bà thì đúng hơn..

Nhưng ở Hội Gia long tại Vietbao.com, các bạn đã viết: " vào đây là không kể thời gian, không gian..Tuổi tác là vô nghĩa ." Tôi cũng ở bên ấy chạy qua đây chơi..Ừ thì không kể tuổi tác nữa.. Cứ viết như là ta đang suy nghĩ..

Chu Văn An thường là "bồ tèo" của Trưng Vương.Vì đều là dân di cư với nhau.

Tôi là con gái bắc kỳ 54. Con gái bắc 54 dễ thương lắm.Không phải là con gái bắc của trước 54 mà "lão" Nguyễn tất Nhiên đã hài tội " em hãy nhớ dịu dàng mà dẫu chanh chua.."

Nhất là bắc kỳ 54 mà lại học Gia Long thì lại ..càng dễ thương hơn !hì hì, mèo khen mèo dài đuôi ..

Vì sao tôi học Gia Long? Không biết. Ngày xưa bố bảo thi vô đâu thì chui vào đó. Miễn thắc mắc. Ngày xưa chúng mình ngoan thấy mờ, các bạn nhỉ?

Nhưng vì là con gái bắc kỳ nên tôi thích con trai Chu Văn An .Nói đúng hơn tôi thích con trai bắc di cư như tôi ! Vì thế , đây chính là lý do tôi lạc vào Quán Gió..

Ngày xưa kỷ luật của Gia Long rất nghiêm. Cẩm anh trai đón em gái (vì có thể là bồ nhưng giả bộ là anh) Chải đầu cao là bị giám thị bắt gội đầu tại chỗ. Phớt tí phần là bắt rửa mặt.. Nên những ngày học Gia Long, tôi cũng ngoan cực kỳ..Chỉ lo học, chẳng biết gì đến tình yêu..Leo xe đưa rước , rồi mãi mê học. Cha mẹ quản lý gắt gao. Lấy đâu ra tình yêu? Lên đại học mà ba tôi

còn cảm không cho bạn trai đến nhà đấây. Năm thứ hai , có một tên đến đại và vì hấn đẹp trai, nói năng lễ phép..ông cụ không la.Thế là các tên “con chai” khác mới dám mò đến...

Vì thế tôi chỉ có kỷ niệm với Những người tình Chu Văn An khi lên đại học..

Hihi, xin đừng hiểu tôi có lắm cuộc tình. Không đâu, dân mới đặt tựa cho kêu áy mà ! Những người tình, xin hiểu cho là những người CVA mà tôi có cảm tình. Vậy nhé?

Tôi quen anh khi ghi danh. Đẹp trai, hát hay, vẽ giỏi, học giỏi nhưng tính nét thì ngang tàng, búống bình.. Cãi nhau với giảng nghiệm viên rồi bỏ thi.. Mấy năm chơi với nhau, thú vị là người này nói nửa câu là người kia đã hiểu ngay..

Anh hay trêu chọc tôi nhẹ nhàng. Ví dụ anh bảo” Sao con gái bây giờ sắc mắc ghê còn LC thì ngây thơ quá đỗi..” Tôi lại mở to mắt” Sao cơ? “

Anh nói gì đó, tôi lại “ Gì cơ?”

Anh bịa chuyện, tôi nắc nê” xạo ke! Anh cuờu!” Xạo ke !LC dùng chữ ngộ quá. Ke !nghe như một tiếng thủy tinh vỡ..”

Anh đi theo sau lưng tôi hôm áo vàng :

*Áo vàng anh về yêu hoa cúc
Áo vàng xanh anh mến là sân trường*

Tôi các có”thế áo vàng đen thì sao? “ “ừ, để tôi đi hỏi Nguyên Sa !”

T của tôi đấy !

Vì sao tôi quen anh nhỉ? Không nhớ lắm,Dường như anh và một đám bạn hay phụĩ phòng học vụ mỗi kỳ ghi danh.Thấy tôi đứng xớ rớ, anh bảo “ cô gì kia ơi, đưa đây tôi làm cho”. Được lời như mở tấm lòng.Tôi chuôi hồ sơ cho anh..Vì nếu chờ đến lượt thì cũng lâu lắm..

Rồi tôi vào lớp thầy Sơn..Đang học, tôi ngạc nhiên quá khi thấy anh đi ngang lớp. Nhìn nhìn. Nhận ra tôi.Anh đưa xấp hồ sơ ghi danh cho người ngồi ngoài bìa. Họ chuyển cho tôi. Thủ tục ghi danh đã được anh hoàn tất.. Tôi mỉm cười nháy mắt cảm ơn..

Một lần ở nhà xe. Anh trêu tôi

*Trúc xinh trúc mọc bờ mương
Chi xinh Chi đứng trong trường cũng xinh..*

Lũ bạn phá ra cười.Tôi xấu hổ..

Anh mượn tập thơ.Tôi ra điều kiện: phải làm một bài thơ cho tôi. Anh đồng ý. Và rồi trong tập thơ kỷ niệm của tôi là dòng chữ trêu chọc của anh :

*Năm nay chúc Chi đẹp gấp hai
Vừa đẹp vừa xinh lại vừa tài
Tài cao chí lớn đi ăn cướp
Cướp lấy củ nhân kẻ cũng hoài !*

Tức quá, tôi họa lại

*Ai khiến anh chúc gì kỳù khôì
Nhất đình người ta phải tài rồi
Tài cao chí lớn làm nữ chúa
Đâu thềm cướp có cử nhân thòi?*

P của tôi đây

Cũng quen anh vì anh ở trong đám quậ của trường. Anh đã lớn. Dường như hơn tôi nhiều tuổi. Chẳng như mấy vị kia. Chỉ hơn 1 hay 2 tuổi. Tại sao anh không bị hốt đi quân dịch nhỉ? Không biết. Chỉ biết anh tà tà học dù tuổi khá lớn. Và còn ở trong ban Đại diện trường..

Còn nhớ, một lần tôi thực tập trong phòng SH. Anh đi ngang. Vô tình nhìn qua cửa kính. Thấy tôi, anh đứng lại nheo mắt. Cười làm quen tình bơ. Đúng là dân Chu Văn An có khác. Thông minh, lém lỉnh, dí dỏm. Đó là những gì mà Gia Long tôi muốn tặng cho dân Chu Văn An.. Một lần anh đem xe đến đón tôi đi học về. Rồi em anh phải đem xe máy mà tôi mượn cô bạn trả cho cô ấy.. Có lẽ vì ngày đó tôi quá ngây thơ, thánh thiện (???) nên anh đã đưa về đảng hoàng, không dụ dỗ? Tôi hơi sợ anh Vì thấy anh lớn, vì anh ở Ban đại diện trường.. Tôi sợ mình bị dụ dỗ.. Dù với tôi, anh luôn dịu dàng, ân cần..

L của tôi đây

Hồi những người tình Chu Văn An của tôi..

*Xa lác rồi ư, ngày xưa ấy
Đêm nay chong lửã viết tình thơ
Những người năm cũ giờ đâu tá?
Còn chút gì không thuở mộng mơ?*